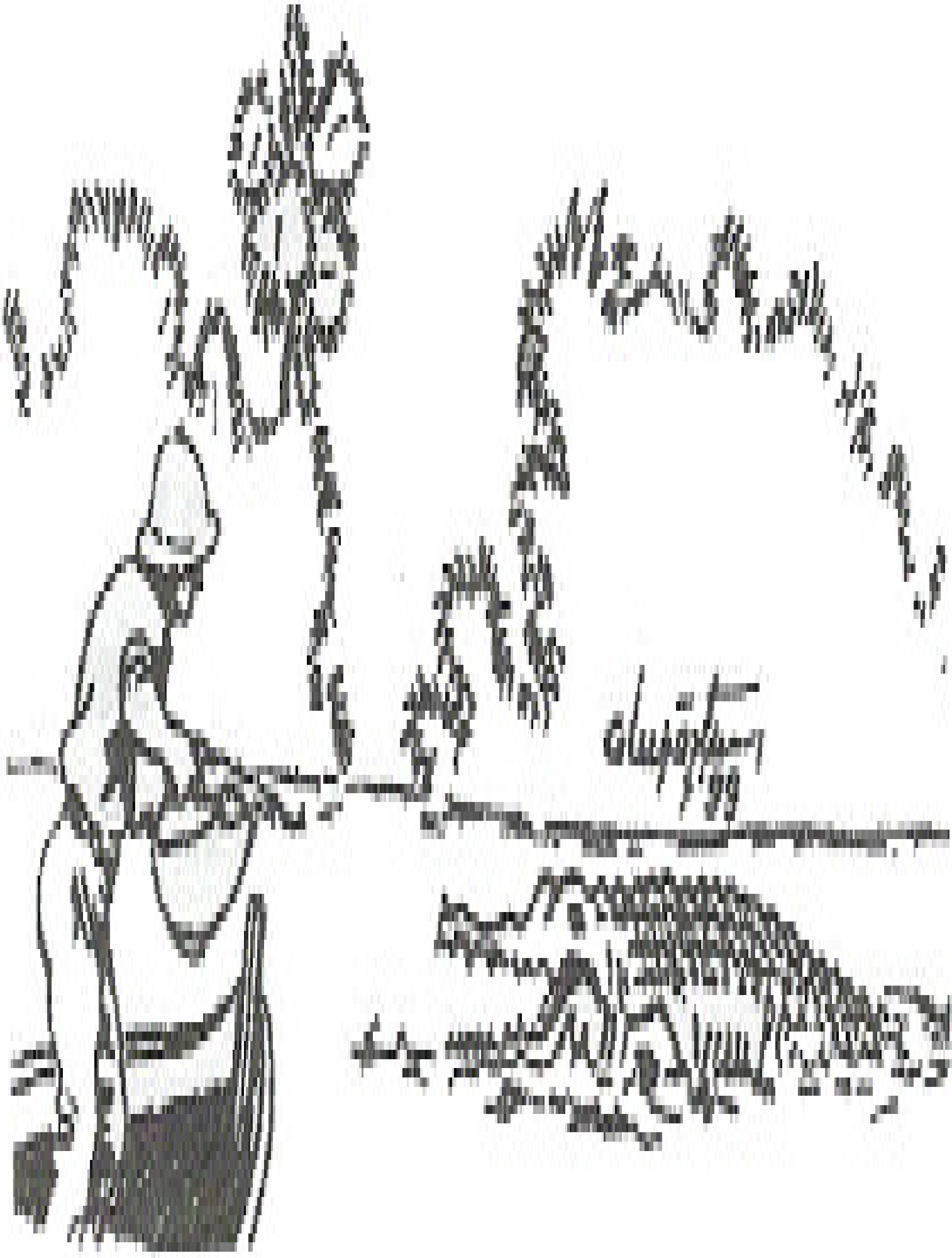

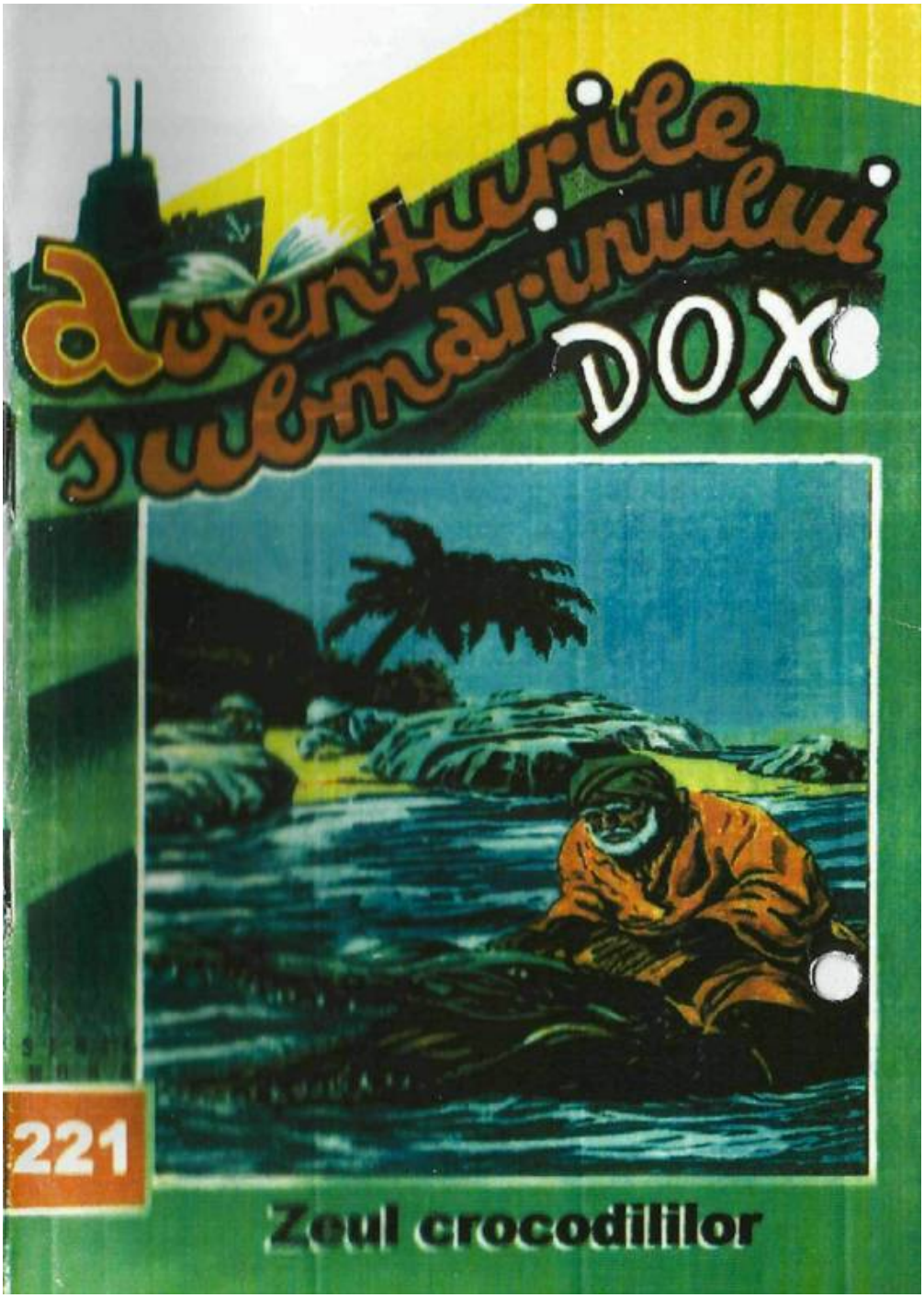
Aventurile submarinului DOX
221
Zeul crocodililor

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 221

ZEUL CROCODILILOR

Traducerea de Lia Hârsu

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
O APARIŢIE MISTERIOASĂ

APĂSAI CU PUTERE pe braţul lui Marian. Nu mi-aş fi închipuit ca zvonul acesta misterios să se adeverească, dar acum mi-era dat să o trăiesc şi pe asta!

O halucinaţie era cu desăvârşire exclusă: eram treaz doar şi simţeam încordarea muşchilor lui Marian sub apăsarea mâinilor mele. Auzeam strigătul pe care-l scoase sergentul de poliţie din Nawaganar, puţin înăbuşit totuşi.

Cam la vreo cincizeci de metri în faţa noastră, începea o învălmăşeală de insuliţe de diferite dimensiuni, plasate pe coasta de sud a golfului Cutch, foarte împădurite şi după spusele sergentului – complet nelocuite.

Pe canalul îngust dintre două asemenea insuliţe înota încet un crocodil spre noi, ţintind după toate probabilităţile spre un alt grup de insuliţe, plasate pe partea dreaptă a locului pe care ni-l alesesem de pândă, în spatele unui bloc de stâncă.

Partea neverosimilă era că pe spinarea crocodilului… Călărea un indian cu o barbă lungă, albă! Purta un veşmânt bogat de mătase de culoare deschisă şi un turban verde, semnul distinctiv de apartenenţă la cea mai înaltă castă a preoţilor brahmani.

După ce mi-am desprins mâna de pe umărul lui Marian, avui totuşi prevederea să mă ciupesc la rându-mi straşnic de braţ; simţii lămurit durerea şi mă convinsei încăodată în plus că nu visam. Bătrânul indian stătea călare pe spinarea crocodilului imediat după porţiunea care încheia trunchiul picioarelor din faţă şi, chiar în acest moment crocodilul îşi căscă gura sa imensă. Priveliştea care ni se oferi acum era una care-ţi dădea pur şi simplu fiori!

Ca o fantasmă, ziua în amiaza mare, trecu pe lângă noi animalul astfel călărit şi ciudatu-i călăreţ. Indianul avea o faţă frumoasă deşi severă, în care luceau doi ochi întunecaţi, ca doi cărbuni aprinşi.

Nu se uita nici la stânga, nici la dreapta, privirea îi era aţintită drept înainte, dar aveam totuşi senzaţia că ne-a observat.

Cam fără voie mă aplecai, pitindu-mă după blocul de stâncă care ne oferea acoperire dinspre mare.

De-abia după ce mai târziu îmi ridicai capul cu precauţie, am zărit crocodilul dispărând într-unul din numeroasele canale situate între grupele de insuliţe de la dreapta noastră.

Zona împădurită a acestora ne acoperi traseul crocodilului şi de-abia acum îndrăznii să răsuflu uşurat.

— Ei domnilor, v-aţi convins şi dumneavoastră singuri că zvonul ăsta, corespunde pe deplin adevărului. Ce părere aveţi de toată tărăşenia asta? ni se adresă acum sergentul triumfător.

— Ciudat, răspunse prietenul meu, ridicându-se şi el puţin. Dar tot nu pricep de ce n-aţi întreprins cercetări pentru lămurirea misterului domnule Hallay? Nu spuneai doar dumneata că faptul acesta este cunoscut prin partea locului de mai mult timp?

— Ai dreptate domnule Farrow. Deşi am auzit unele zvonuri încă de acum opt zile, de abia de câteva zile am avut prilejul să mă conving cu ochii mei. În plus tot acum câteva zile l-am auzit pe servitorul meu indian vorbind cu cineva despre această problemă. La început n-am crezut, prea ţinea de domeniul basmelor toată povestea, deşi zvonurile spuneau că fenomenul este vechi de câteva luni.

În dimineaţa următoare mi-am luat inima în dinţi şi am venit în acest loc unde m-am ascuns cum am putut mai bine şi, după o oră de la răsăritul soarelui, am fost martorul spectacolului la care aţi asistat acum.

— De ce nu l-ai somat cumva, să stea locului, doar dumneata ca funcţionar public aveai tot dreptul s-o faci?

— Păi, domnule Farrow şi dumneata ai fost şocat ca şi mine de apariţie, se apără sergentul. Am fost copleşit de insolitul priveliştii care mi se-nfăţişa în faţa mea, încât am rămas la început ca paralizat; nu-mi puteam crede ochilor, pur şi simplu, credeam că imaginaţia îmi joacă festă, nu alta. Mă gândeam că şederea îndelungată în soarele tropicelor să nu-mi fi dăunat sănătăţii. Mă gândeam că poate poveştile servitorului meu, care m-au adus într-o stare de agitaţie cu mult înainte, mă făceau acum să cred că văd şi ce nu există în realitate. Am mers acasă abătut şi mă gândeam chiar dacă nu e mai bine să-mi înaintez cererea de pensionare. După ce au mai trecut câteva zile, am revenit şi-am retrăit fenomenul. M-am gândit atunci să intervin, dar iar mi-am spus că n-aveam nici un drept s-o fac, în definitiv, indianul nu tulburase pe nimeni şi dacă voia, era dreptul lui să călărească fie şi-un crocodil, dacă reuşea s-o facă! Bineînţeles că am luat legătură cu colonelul Lesley din Ahmadabad, căruia i-am împărtăşit totul. Colonelul mi-a spus să nu intervin cu nimic, că sunteţi tocmai la dânsul împreună cu domnul Bertram şi împreună o să vă ocupaţi de acest caz.

— Trebuie să mărturisesc că m-am îndoit şi eu foarte mult de veridicitatea unui astfel de zvon. Dacă nu m-ar fi convins colonelul că dumneata eşti un om extrem de serios şi de

destoinic, m-aş fi gândit şi eu c-ar fi putut fi un acces cauzat de bolile tropicelor. Acum îmi dau seama ce-ai putut simţi şi dumneata. N-aveai bineînţeles nici o împuternicire oficială de-a interveni. Dar în spatele poveştii ăsteia cu crocodilul trebuie să stea un mister care se cere lămurit. Acum va trebui să ne-ntoarcem în oraş. Pe drum mă voi gândi cam în ce fel trebuie să abordăm problema.

Calea întoarsă o parcurserăm meditând. Marian căzuse pe gânduri, era distrat şi nu voiam să-l deranjez.

Nici mie nu-mi ieşea din minte călăreţul crocodilului. Din când în când îl vedeam cu coada ochiului pe Marian cum scutură capul ca şi cum n-ar fi putut scăpa de-o obsesie. De abia după ce primele case apărură la orizont, catadixi să spună:

— Cred c-ar fi mai bine, domnule Hallay, ca din punct de vedere oficial, să nu întreprinzi nimic în această problemă. Este posibil ca bătrânul să se bucure de-o deosebită consideraţie în rândul brahmanilor, fiind considerat un fel de sfânt. Intervenţia oficialităţilor ar putea face mai mult rău decât bine. Pe de altă parte, camaradul meu Bertram şi cu mine, suntem persoane neoficiale, aşa că ne putem ocupa de rezolvarea cazului. În cazul când avem nevoie de ajutorul poliţiei nu vom ezita în a-l cere.

— Găsesc întemeiate obiecţiile aduse, deşi inima-mi spune c-ar trebui să iau parte activă la tot ce veţi întreprinde. Lămurirea problemei ar putea fi periculoasă şi de aceea va trebui să convenim cum vom coopera pe viitor, dacă situaţia o va cere!

Marian a fost de acord:

— Mai întâi, m-am gândit să pornesc cu prietenul meu Robert şi cu Pongo, într-o călătorie de explorare pe drumul pe care-a dispărut înainte indianul cu crocodilul, cu un sampan. Am de gând să cercetez mai bine toate grupurile astea de insuliţe. Am putea stabili de pe acuma, că dacă până la lăsarea întunericului nu ne-ntoarcem, să porniţi în căutarea noastră.

— Până la căderea întunericului domnule Farrow, dar până atunci puteţi să vă găsiţi moartea şi noi să n-avem nici o şansă să vă găsim.

— Trebuie să ne asumăm acest risc. Dar hai să zicem atunci, cu o oră înainte de lăsarea întunericului, dacă, nu ajungem pân-atunci, să-i daţi drumul!

— Dar cum pot face rost de un sampan?

— N-ai nevoie de sampan, domnule Farrow. Îţi voi pune la dispoziţie barca mea proprie.

— Şi mai bine atunci! Ba mai mult, vom lua cu noi, undiţele de pescuit şi chiar plase, ca să dăm impresia că am plecat pentru alte motive, decât vrem noi să se vadă.

— Am de toate, eu sunt un pescar pasionat, ne asigură simpaticul sergent. Veţi găsi chiar în zona aceasta a insulelor un vad deosebit de bogat în peşte. Din discuţiile servitorilor mei am aflat că tocmai zona asta este îndeosebi evitată de majoritatea pescarilor. Şi nici nu este de mirare, dacă eu ca alb şi european am fost atât de impresionat, ce impresie a făcut apariţia indianului asupra unor indieni, necultivaţi, superstiţioşi şi naivi?

— N-o să ne bazăm prea mult pe undiţe ci mai mult pe plase, dar oricum va trebui să luăm şi provizii.

Sergentul ne-a condus în partea sudică a micului port, unde se afla ancorată barca lui.

Barca sergentului era perfect echipată pentru pescuitul cu undiţa, dar ne mai înzestrarăm şi cu plase în plus.

Până la marginea de sud a golfului, în care erau plasate insulele unde apăruse indianul cu crocodilul, era o distanţă de vreo doi kilometri.

Trebuia să înconjurăm o limbă mare de pământ, pentru a intra în golful în care se găseau insulele. Una dintre aceste limbi, mai bine zis o porţiune a ei, era constituită dintr-un masiv de recif de corali, care lăsa liberă numai o porţiune îngustă de acces şi-o proteja de valurile mari în caz de furtună.

Am trecut cu barca foarte aproape de limba de pământ, mai exact în porţiunea care dădea spre plaja unde ne ascunsesem chiar noi înainte de a-l vedea pe indian călare pe crocodil.

Trecurăm foarte încet cu barca chiar prin zona asta. Pongo prinse ambele vâsle, în timp ce noi, aruncam plasele pentru prins peştele.

Pongo vâslea liniştit, făcând un mare ocol în raport cu locul unde-l văzusem pe indian, mai înainte.

Dar aici ne aştepta o mare deosebire, căci canalul făcea o cotitură bruscă cam după douăzeci de metri, aşa că pentru noi lipsea ceea ce era mai de interes. Ambele insule erau foarte împădurite, dar acum o plajă destul de întinsă, se întindea de jur împrejur.

Pongo se ţinu departe de ambele insule. Ne apropiarăm de canalul care trecea printre cele mai nordice două insule, în care-l văzusem ultima dată pe indianul misterios dispărând.

După părerea noastră ne jucam destul de bine rolul de pescari şi nu dădeam aparent atenţie decât uneltelor noastre

de pescuit. Când am ajuns chiar în faţa canalului în care dispăruse indianul călare pe crocodil, Marian strigă tare:

— Robert, cred că vom avea mai mult noroc între aceste doua insule, Pongo vâsleşte te rog într-acolo!

Ce ar putea ascunde oare canalul? Undeva doar se aţinea şi crocodilul ăsta? Poate că vom afla locul de refugiu al crocodilului, poate că vom întâlni chiar pe brahman şi vom putea înfiripa o discuţie cu el. Ţineam sub observaţie plaja insulei din stânga, pe când Marian făcea acelaşi lucru cu cea din dreapta. Ambele insule prezentau plaje destul de largi în spatele cărora însă se ridica un desiş de nepătruns. Multă vreme mă strădui să aud o mişcare cât de mică care mi-ar fi dat de bănuit ca-n spatele tufişurilor s-ar ascunde ceva, mă gândeam că poate va apărea chiar indianul, dar nimic nu se produse.

— N-ar trebui să ţii desişul aşa de evident sub observaţie Robert, mă mustră Marian în şoaptă. Trebuie să luăm la rândul nostru în consideraţie faptul c-am putea fi şi noi observaţi. Ia uite, acolo-n depărtare s-au mai ivit două insule, care se află destul de aproape una de alta. Ia să trecem şi printre astea!

Distanţa dintre aceste două ultime insule era mai mare şi nu se deosebeau prea mult de acelea pe care tocmai le-am străbătut.

— N-ar fi mai bine ca Hallay să ne urmeze îndeaproape cu o altă barcă, Mariane? Nu de alta, dar aici poţi dispărea atât de uşor, încât nimeni să nu-ţi dea de urmă.

— De ce cobeşti Robert? Crezi că vom da greş?

— Păi tu singur ai spus-o că ai sentimentul c-am fost tot timpul sub observaţie. N-aş considera un act de laşitate dacă ne-am acoperi spatele. Ar fi suficient dacă ar rămâne la intrare cu o barcă de rezervă. Dacă pândesc undeva oameni care ne-ar putea fi primejdioşi, nu văd de ce n-am lua asta în considerare.

— În cazul acesta, pleci de la premiza că noi n-am fi în stare să descoperim nimic. Uiţi că l-am pune într-o situaţie primejdioasă, putând fi atacat cu succes dacă ar rămâne singur aici. Dacă noi cădem, cu siguranţă va fi şi el în pericol.

Eram nevoit să-i dau dreptate lui Marian.

— Chiar dacă Hallay va reuşi să convingă câţiva europeni să ne vină în ajutor, ar putea ajunge cu toţi într-o situaţie foarte neplăcută, completai eu.

Marian se bucură auzindu-mă şi dădu sfaturi lui Pongo s-o lase mai domol cu vâslitul.

Lunecam domol în canalul îngust, care despărţea cele două insule.

Un sentiment neplăcut pusese stăpânire pe mine, dar acum nu mai puteam da înapoi. Canalul era atât de îngust încât de-abia ne puteam mişca. Ambele insule aveau o plajă de vreo zece metri şi abia apoi începea desişul. Cu mare atenţie ţineam sub observaţie tufişurile de pe partea mea a insulei. Să mă fi înşelat oare? Să fi văzut într-adevăr un chip între tufişuri? Dar nu, nu erau decât două frunze mai deschise la culoare pe care le luasem drept altceva. Mă pufni un râs mânios, cum de m-am putut înşela în felul acesta.

— Ce te-a apucat, mă întrebă îndată Marian.

— Ei, mi s-a părut pentru o clipă c-am văzut un chip acolo-n tufişuri, spusei eu cam încurcat, dar acum îmi dau seama că n-au fost decât nişte frunze mai deschise la culoare.

— Eşti sigur de asta, mă întrebă foarte serios Marian.

— La început am crezut c-am văzut într-adevăr o pereche de ochi. Să sperăm că în acest caz au fost induşi în eroare cu privire la scopurile noastre. Pesemne ne cred pescari.

Canalul a făcut din nou o cotitură pe care Pongo o execută foarte elegant. Acum c-o depăşirăm, ne-am dat seama că tot canalul ăsta dădea într-un golf mic, care nu oferea suficient loc pentru a manevra barca în voie.

— Ce plăcere, făcui eu ironic! Acum trebuie s-o luăm de-a berbeleacul, dacă vrem să ne întoarcem.

— Masser se dă jos din barcă. Pongo întoarce apoi barca singur.

Propunerea uriaşului mi se păru raţională. Putea în felul acesta să ridice barca-n sus, peste plajă şi s-o întoarcă. Nu ne pierdurăm din vedere rolul pe care trebuia să-l jucăm şi mai întâi puserăm mâna pe plasele noaste, trase de barcă.

În timp ce trăgeam de otgon, privii cu coada ochiului spre cel mai apropiat tufiş, oarecum cu inima strânsă. Câteodată mi se părea că se mişcă într-adevăr ceva în tufişuri. Din nou mi se păru că văd un chip. Ba chiar mi se păru la un moment dat că văd scânteierea unei arme.

— Aici trebuie că se ascund într-adevăr oameni, Mariane, îi şopti eu prietenului meu. Să sperăm numai că ne vor crede nişte pescari inofensivi.

— Eu zic că să sperăm că nu, fu de părere prietenul meu cu-n calm netulburat. Dac-ar fi aşa şi ne-am întoarce nestingheriţi, nu văd cum am putea da de urma misterului, Mi-ar plăcea să cercetez puţin mai îndeaproape tufişurile astea. Pongo, dă-i drumul mai departe, până la capătul

golfului. Opreşte! Undita mea s-a înţepenit. Marian trase acum puternic de coardă.

— Dă-i drumul din nou Pongo. Ia uite, cred c-am prins ceva zdravăn. Ah, din păcate nu-i decât o bucată de coral. Râzând Marian aruncă cârligul de care se prinsese bucata de coral, în barcă. Eu mi-am tras la rândul meu undiţa de care nu atârna nici un peşte şi-o depusei, de asemenea, pe fundul bărcii, după care privii încordat spre desiş. Faptul că acesta era la vreo zece metri depărtare de apă, mă mai linişti întrucâtva. Dac-ar fi să fim atacaţi am avea timp să răspundem cu câteva gloanţe. Îmi slobozii puţin pistolul şi Marian făcu la fel, semn că deznodământul era pe aproape. Aproape cu indiferenţă, Marian coborî pe plajă, se apropie de desiş şi strigă tare în englezeşte:

— O regiune extrem de pitorească, Robert. Păcat că n-am prins nimic. Credeam că-n apa liniştită a golfului vom avea vadul cel mai bun. Poate că spre seară vor muşca mai bine. Până atunci, hai să pescuim dincolo de bariera de corali. Dă-te jos Robert ca Pongo să poată întoarce barca.

După părerea noastră am făcut totul pentru a ne juca rolul de pescari nevinovaţi. Cât de mult ne-am înşelat, ne-a fost dat să recunoaştem însă mai târziu.

II
DUŞMANUL NEVĂZUT

MĂ DĂDUI JOS DIN BARCĂ şi-am rămas lângă Marian care continua să mai examineze încă tufişul. Făcu pe nevinovatul şi strigă:

— Robert, dar este o minunăţie aici! Mi-ar place să locuiesc aici, ar fi aşa de frumos! E-un mic paradis aici, pare izolat de lume.

La rândul meu, începui şi eu să mă entuziasmez.

— Ai dreptate, Mariane. Rar am văzut un peisaj mai frumos şi mai pitoresc. Alea de colo sunt tufişuri de Hibiscus ori ce? indicam eu spre tufişurile prea binecunoscute, cu flori roşii. Căutam un prilej de-a privi cu mai multă atenţie desişul dar desigur fără să bat la ochi Marian veni în întâmpinarea mea spunând:

— Spui că sunt tufişuri de Hibiscus? Nu prea-mi vine a crede. Dar hai să mă conving. Şi merse privind cu multă atenţie spre tufişuri.

Înainte de a-i putea ghici intenţiile, el şi păşi peste desiş. Nu părea a fi nu ştiu ce, deşi mâna era ca din întâmplare aşezata pe patul pistolului.

Încet mă apropiai şi eu, jucându-mă distrat cu patul pistolului meu, examinând foarte atent tufişul.

Nu credeam c-ar fi vreun animal de pradă pe mica insulă, decât doar dacă n-ar fi înotat până aici. Chiar şi Singapore este bântuită de tigri care ajung înotând pân-aici. Şi doar Singapore este despărţită de peninsula Malakka printr-un braţ de apă foarte larg. Cu toate astea, distanţa asta pentru animalele prădătoare mari nu înseamnă mare lucru şi nicidecum o piedică.

În apropiere de litoralul insulei Singapore s-a găsit chiar un tigru înecat care s-a prins în plasa unui pescar şi nu putea să fi venit decât dinspre Malakka.

S-ar fi putut, prin urmare, ca şi insula asta să fie populată cu tigri, dar prea mult nu şi-ar fi făcut veacul pe aici, având în vedere că hrana era destul de limitată pe insulă. Urmării în continuare cu deosebită atenţie şi plaja. În caz că o fiinţă oricare ar fi păşit pe uscat nădăjduiam să dau de urme încă vizibile. Bineînţeles că m-am gândit mai întâi la călăreţul de crocodil, care dispăruse cam în direcţia asta şi ori se afli pe insulă, ori o luase prin strâmtoarea care despărţea insula asta de cea următoare.

Dacă a luat-o într-adevăr încoace, rămânea deschisă încă întrebarea, unde se aţinea animalul? Să se fi întors spre un

loc tainic, de care nu ştiam noi, pentru că era clar că aici pe plajă nu rămăsese, altfel urmele picioarelor uriaşe ale târâtoarei s-ar fi aflat pretutindeni pe plajă. Însă plaja arăta foarte netedă, de parcă ar fi măturat-o cineva.

Măturată? Ideea mă surprinse chiar pe mine. Chiar aşa, plaja arăta de parcă cineva intenţionat ar fi măturat-o dar nu aşa cum mătură o gospodină, ci aşa cum o face un vânător cu-o creangă groasă, pe care o trage după el. Ne-am apropiat doar câtva metri de desişul gros care începea de-acolo şi acum găsi nimerit să-i şoptesc lui Marian:

— Ia uită-te, te rog, la porţiunea asta.

Marian se opri, se pare că-i venise aceeaşi idee. Vocea sa sună totuşi calmă când îmi zise:

— Ai dreptate, Robert, este un tufiş de Hibiscus aici! Marian se-ndepărtă apoi de tufişuri, arată spre ţărm şi zise:

— Uite că Pongo a şi întors barca. Aşa că putem pleca. Să sperăm că vom avea mai mult noroc dincolo de barieră. Marian trecu pe lângă mine, îndepărtându-se, când o voce aspră, venind din tufiş, strigă într-o englezească impecabilă:

— Rămâneţi pe loc domnilor. Lăsaţi pistoalele în cingătoare! Atrage-i atenţia domnule Farrow lui Pongo să nu facă nici o mişcare suspectă. Şase arme sunt îndreptate asupra voastră! De la depărtarea asta, nu putem rata ţinta. Sus mâinile, cu toţii. Nici o mişcare, pentru că ar fi păcat să muriţi aici. Daţi-i drumul, domnilor!

Ultimele cuvinte fură pe un ton atât de imperativ, încât nu lăsa nici un dubiu asupra seriozităţi avertismentului.

Cele şase arme se iviră într-adevăr din spatele tufişurilor. Înainte de-a putea face noi uz de armă, adversari ne-ar fi putut veni de hac, asta era sigur. Chiar dacă am fi ajuns să tragem, poate nimeream doi sau trei din potrivnici dar ceilalţi ne-ar fi făcut de petrecanie.

Marian ridică braţele-n sus iar eu îl urmai. Pongo care înţelese foarte bine ordinul dat în engleză, nu avea decât, scrâşnind din dinţi, să se supună şi el.

Eram în posesia armelor noastre şi totuşi fără apărare.

— Foarte bine! ne strigă-n batjocură vorbitorul ascuns. Rămâneţi pe loc! Camaradul meu va avea grijă de armele voastre. Jack, te rog, fă-ţi datoria.

Din stânga noastră se ridică un om scurt şi îndesat, ascuns în tufiş. Arma nu şi-o lăsă din mână, astfel încât putea să tragă în orice clipă, pentru a ne reţine de la un gest disperat, care ar fi echivalat de altfel cu sinuciderea.

Jack purta un fel de jumătate de mască pe figură, care-i acoperea faţa lăsând să i se vadă numai bărbia, care trăda

energie şi brutalitate. Sub bărbie avea o cicatrice în formă de zig-zag.

În timp ce se deplasa spre noi, râse ironic. Cu prilejul ăsta am remarcat că pe partea stângă a maxilarului îi lipsea un dinte. Poate că-l pierdu-se când dobândise şi cicatricea.

După ce mascatul ajunse-n dreptul lui Marian, zise cu-o politeţe exagerată:

— Permiteţi-mi, domnule Farrow şi spunând asta îl deposedă pe Marian de pistol şi de cuţitul de la cingătoare. Acum putem să ne înţelegem în mod civilizat. Urmaţi şi dumneavoastră, domnule Bertram! Aşa, mulţumesc.

După ce am fost deposedat de ambele pistoale şi pumnal, banditul se-ntoarse râzând spre Pongo. Credea că uriaşul negru se va lăsa tot atât de uşor despuiat de cuţitul lui de rechini. Şi eu ca şi Marian, care-mi mărturisi mai târziu, credeam că Pongo nu se va opune deloc dorinţelor mascatului.

Omul care ne dezarma strigă deodată, înfuriat de durere. Concomitent, tovarăşul lui care luase cuvântul din adăpostul tufişurilor, strigă şi el:

— Rămâneţi pe loc, domnule Farrow şi Bertram, altfel tragem, la dracu cu diavolul ăsta blestemat, acum nu mai putem trage! Jack, împuşcă-l pe negru ăsta!

Dar Jack nu mai putea să-mpuşte pe nimeni deoarece uriaşul nostru îl apucase în aşa fel încât acesta era ţinut ca un scut viu astfel încât bandiţii nu mai puteau să tragă asupra lui, fără să-i primejduiască viaţa propriului lor om.

Pongo se retrase acum ţinând continuu în faţa sa pe Jack, prizonierul său; îşi apucase potrivnicul de braţul de sus şi-l ţinea cu-o mână fermă. Banditul nu se putea apăra în nici un fel şi nu făcea altceva decât să strige ca din gură de şarpe, dar asta nu-l deranja prea mult pe Pongo. Acesta ajunse, tot mergând pe spate până la barcă, îşi ridică adversarul în sus, îşi desprinse mâna stângă de pe braţul banditului, apucându-l în schimb de beregată.

Ţipetele încetară brusc cu un ultim horcăit şi capul acestuia se destinse, leşinat cum era fără de apărare, în braţele lui Pongo, care, cu-o smucitură, desprinse barca de ţărm şi se-ndepărtă de plajă.

— Opreşte-te, Pongo, opreşte-te! strigă purtătorul de cuvânt al bandiţilor. Îţi vom ucide stăpânii dacă nu te predai. Domnule Farrow, ordonă-i s-o facă! Strigă să vină înapoi! Nu glumim deloc, dacă mai face o mişcare cu vâsla, vă vom împuşca imediat!

Ameninţarea părea foarte reală. Nu ne îndoiam deloc că duşmani noştri îşi vor aduce intenţia la îndeplinire, de aceea Marian îl striga în cele din urmă pe Pongo:

— Haide înapoi, Pongo! Trebuie să te predai şi tu, oricum îţi mulţumesc pentru eroica ta intenţie. Dar nu vom rămâne prea mult ostatici aici!

Uriaşul negru ascultă de-ndată. Făcând un ocol mare îl aruncă pe banditul leşinat pe plajă, după care coborî şi el încet din barcă, dar nu-nainte de a-şi arunca cuţitul său de spintecat rechini cu atâta îndemânare încât străpunse veşmântul leşinatului de pe plajă, ţintuindu-l de nisip.

Se apropie apoi calm de noi şi rămase lângă mine. Chipul lui nu trăda nici o emoţie, cu excepţia muşchilor maxilarelor care deveniră proeminenţi din cauza încordării.

Pongo era cuprins de-o furie distrugătoare asupra adversarilor noştri. Dacă ar fi putut să se năpustească asupra noastră, fără ca prin aceasta să fim noi înşine primejduiţi, ştiu că ar fi avut de furcă bandiţii! Cam tot aşa gândea şi şeful bandiţilor, că ne şi strigă:

— Domnule Farrow, te avertizez pentru ultima oară, spune-i negrului să nu facă vreo prostie. N-o să mai şovăim să vă împuşcăm pe dumneata şi pe camaradul dumneatale. Vă cunoaştem prea bine, din relatările ziarelor şi ştim că Pongo dispune de forţe supraomeneşti.

— Pongo auzit, promite să nu facă nimic, spuse calm uriaşul în locul nostru.

— Norocul tău! Poftiţi încoace domnilor, dar păstraţi distanţa, nu v-apropiaţi prea mult. Haideţi, daţi-i drumul!

De bine de rău, trebuia să ne supunem ordinului. Încet, păstrând distanţa, ne apropiarăm de desiş. Când furăm suficient de aproape de zidul de verdeaţă se ridicară de jos cinci siluete, cu puştile pregătite, aţintite asupra noastră. Se feriră să se apropie prea mult de noi, astfel încât să le putem prinde ţevile armelor. Toţi cinci, purtau ca şi Jack, semimăşti, iar cel din mijlocul rândului – pe care mi se păru că-l recunosc – spuse:

— Domnii să treacă acum, unul câte unul, în desiş. Fă dumneata începutul, domnule Farrow.

Marian păşi printre cele două tufe de arbuşti în faţa cărora stătea, dar când voi să-l urmez imediat, din nou mă atenţiona şeful bandiţilor.

— Opreşte-te, domnule Bertram! Aşteaptă până ce te vom chema noi. Prietenul dumneatale nu ne mai poate fi vătămător acum. Acum poţi veni dar spune-i lui Pongo, să nu se mişte de pe loc.

— Masser Bertram fie liniştit, Pongo nu mişcă, mă asigură acesta înainte ca eu să deschid gura.

Acum îmi făcui loc la rându-l meu, printre tufişuri, fui înşfăcat de ambele braţe şi legat cu sfori foarte fine.

Braţele îmi fură legate la spate. Adversarul nostru părea foarte destoinic în tot ce făcea. Mă legară cu aşa repeziciune, încât chiar de la primele legături care mi-au fost făcute, am fost complet lipsit de apărare.

Fui împins câţiva paşi mai înainte şi mă ciocnii de Marian care stătea nu departe.

Aşa dar am fost traşi pe sfoară. La o desfăşurare atât de rapidă a evenimentelor chiar că nu m-am aşteptat!

Ia uite acolo cum îl leagă pe Pongo. Oameni ăştia îşi cunosc meseria! Mâinile îi fură legate la spate, dar cu atâtea sfori, întrucât cunoscându-i puterile uriaşe, bandiţii nu voiau să-şi asume nici un risc.

Fu împins apoi alături de noi. În sforile astea, folosite ca să ne lege pe noi, trebuie că aveau fire subţiri de oţel întrucât tăiau în carne vie şi nu semănau nici pe departe cu sforile cu care eram obişnuit.

Marian rămase pe gânduri. După ce se apropie vorbitorul mascat de noi, prietenul meu îl întreabă.

— De unde ne cunoşti?

Cel întrebat râse scurt, zicându-ne:

— Din mai multe articole de ziar. Pe de altă parte n-a prea fost greu să ne dăm seama că n-aveam de-a face cu nişte pescari nevinovaţi. Aţi făcut destule greşeli. Credeţi că pescarii pasionaţi uită momeala în cârligele undiţelor? Nu se-ntâmplă ca aceştia să nu se asigure de momeala lor, care nu e aşa de uşor de procurat. Pe de altă parte, aş fi ales alte nume, dacă doreaţi să treceţi neobservaţi. Marian, Robert şi Pongo sunt nume prea bine cunoscute în toată India continentală. Nu ne putem permite să vă lăsăm să vă uitaţi în cărţile noastre, de aceea pentru un timp trebuie să vă scoatem din funcţiune. Dacă vă comportaţi bine, nu vi se va clinti la noi, nici un fir de păr din cap.

— Şi dacă vi se va părea că nu ne-am comportat destul de bine, o să ne ucideţi, mai întrebă Marian.

— Să sperăm că n-o să fie cazul, zise cam cu şovăire mascatul.

Îmi veni să râd în sinea mea, cum doi adversari pot să se întreţină atât de calm, pe tema asta de-a se ucide între ei sau nu, dar îmi cam pieri pofta de râs când mă gândi cine era partea care trebuia ucisă. Mascatul continuă:

— Nu ne interesează neapărat să vă luăm viaţa. Dar ce am câştiga dacă v-am ţine prizonieri ani de zile? Ar fi un chin pentru ambele părţi. Dacă nu vă mai întoarceţi, atunci cu siguranţă se va descoperi, că aţi dispărut la o „partidă de pescuit”. Asta ar putea fi primejdios pentru noi şi nu mă ascund că sunt în dilemă. Nu vă pot permite să vă vârâţi nasul în treburile noastre. Dar pot oare avea încredere în oameni ca dumneavoastră? Sper că nu-mi veţi pretinde aşa ceva. De ce ne-aţi urmărit, ce interes aveţi s-o faceţi?

— Faceţi-ne o ofertă! Puţin ne interesează pe noi secretul vostru spuse Marian.

— Aşadar, din ce motiv ne-aţi urmărit până aici, întreabă mascatul. De ce v-aţi pretins pescari inofensivi?

— Asta nu-i greu de ghicit. Ne-a atras atenţia ciudatul indian, călare pe crocodilul care a dispărut în zona asta.

— Bătrânul Gowida v-a făcut asta? râse din nou mascatul. Deci sfântul ăsta local care se crede un fel de Mesia şi-a îndeplinit rolul de-a băga frica-n localnici, dar din păcate curiozitatea voastră v-a jucat un renghi şi din păcate nu mai pot da înapoi.

— Parcă era vorba să ne faceţi o propunere. Poate este acceptabilă ambelor părţi.

Mascatul ridică din umeri.

— Mi-ar plăcea să ştiu cum să fac mai bine. Veţi rămâne un timp oaspeţi mei. Mă voi sfătui cu camarazii mei, poate găsim o soluţie. Dar fiindcă Pongo nu l-a tratat cu prea multă blândeţe pe Jack al nostru, parcă văd care va fi verdictul.

— Să sperăm totuşi c-o să iasă bine. Dar de vreme ce ne vom bucura un timp de statutul de oaspeţi nu văd de ce nu l-am cunoaşte pe bătrânul Gowida, care ne interesează într-adevăr mult.

— Brahmanismul nu intră în vederile noastre, dar Gowida ne-a permis accesul pe insulă, crezând că vom fi adepţi lui. Deocamdată intraţi în locul care vă e rezervat, până la sfârşitul consfătuirii noastre Veţi afla ce s-a hotărât mai târziu.

Oratorul nostru făcu un semn la doi dintre oameni săi, care ieşiră din desiş şi, apucându-ne de braţe, ne conduseră pe-o cărare foarte îngustă care, deşi părea foarte sinuoasă, ducea în interiorul insulei care părea mai mare decât ne imaginarăm noi la început.

Am mers o bucată de drum printr-o vegetaţie luxuriantă şi bogată, până ce am dat de un luminiş. Acesta nu era însă unul natural, căci se vedea clar că se dăduse foc unei bune

părţi din pădure pentru a-l obţine şi-asta se vedea după urmele de arsură pe trunchiurile arborilor.

În mijlocul luminişului erau amenajate şase locuinţe, ceea ce ne uimi peste măsură. Mascatul continuă:

— Nu, nu visaţi domnilor, iată, avem aici o colonie a zece europeni – şi nimeni nu ştie nimic, deşi suntem atât de apropiaţi de oraş. Vom avea grijă ca să fiţi şi ultimii care ştiu de ea. Mergeţi în blocul din dreapta şi faceţi-vă acolo comozi. Vă sfătuiesc încăodată să nu faceţi ceva necugetat. Mă gândesc la vreo încercare de evadare. Paznicii vor trage imediat fără nici un avertisment. Cred că vă este clar asta!

Păşirăm fără a mai comenta în interiorul blocului de locuit ce ne-a fost indicat. Locuinţa era mobilată în stil vechi, dar nu era lipsită de-un oarecare confort. Cei doi paznici care ne urmară ne indicară trei taburete care stăteau aliniate în faţa peretelui, vis-a-vis de uşă. La stânga şi la dreapta noastră se aşezară pregătindu-şi pistoalele. O încercare de evadare era o sinucidere curată.

— E permis să vorbim, întreabă brusc Marian în nemţeşte pe unul din cei doi paznici.

— Ce ai zis, întreabă acesta imediat în englezeşte? Marian îi repetă întrebarea, de data aceasta în engleză şi paznicul răspunse.

— Dacă vă distrează, n-aveţi decât, pe noi nu ne interesează. Marian mi se adresă imediat în germană:

— Ne-am cam ars de data asta, Robert! A fost o greşeală, într-adevăr, că nu ne-am schimbat numele şi chiar le-am spus cu voce tare. Mai ales numele lui Pongo nu trebuia amintit, doar este cunoscut în întreaga Indie. Chiar şi cârligele de pescuit ne-au dat de gol. Omul tot învaţă cât trăieşte!

— Nu cred că vom mai avea prea mult timp de-nvăţat, îi răspunsei morocănos. Acest Jack ne va cere viaţa şi nu văd cum ne vom putea opune, dată fiind situaţia.

— Să sperăm că conducătorul bandei nu va vrea să-şi încarce conştiinţa cu câteva crime. Pe de altă parte, sunt foarte curios ce-i cu bătrânul brahman Gowida aici şi, bine-nţeles, ce treburi murdare fac cei zece europeni pe insula aceasta.

— Dacă aş fi liber poate m-ar interesa deopotrivă ambele probleme; aşa stând lucrurile, parcă curiozităţii mele i-a pierit tot farmecul.

— Să sperăm că şeful bandei ne va facilita totuşi cunoştinţa cu Gowida, continua Marian netulburat, nevoind vădit să-şi piardă prematur buna dispoziţie.

— *Masser,* Pongo văzut indian, îi întrerupse uriaşul, indian stă în tufiş, când om mascat, vorbeşte.

— Aşa dar a auzit cum europeanul a vorbit la adresa lui. Aş paria că nu va fi în folosul bandei. Brahmanul se va răzbuna pentru viclenia albilor şi asta poate fi-n avantajul nostru. Dar uite că vine prietenul nostru Jack. Sunt curios cum va suna acum sentinţa asupra noastră, încheie Marian.

III
APROAPE DE MOARTE

— UNDE-I CÂINELE ACESTA NEGRU? urlă Jack, de-a afară.

— Nu te vei atinge de el, îi spuse aspru mascatul, conducătorul grupului. Asupra sorţii prizonierilor va trebui să decidem împreună cu toţi. Numai tu singur eşti de vină că te-ai lăsat surprins de uriaşul asta.

— O să-l omor, strigă Jack, pe el şi pe stăpânii lui albi. Ştiu c-ai vorbit acuma, Tom! Să te fi văzut pe tine, cum te-ai fi sustras atacului negrului ăstuia. Dar unde-i tipul?

— Te-aş sfătui să te calmez totuşi Jack, îi spuse acesta, încă şi mai energic. Parcă ţi-am spus că asupra sorţii acestora vom hotărî noi toţi. Asta ar trebui să-ţi ajungă. Eşti şi aproape la fel de mare ca el, de ce nu te-ai apărat mai bine? Ai citit doar multe despre el, ştiai prea bine la ce te poţi aştepta. Încă-n seara asta, după ce s-or fi adunat toţi camarazii, vom decide împreună asupra sorţii lor. Ţi-o spun însă de pe acum că sunt împotriva uciderii acestor. Dar n-o să ne primejduim afacerile cu-n triplu asasinat. Jack gemu încetişor:

— Cred că diavolul ăsta negru mi-a rupt ceva-năuntru. Pentru asta mi-o va plăti.

Cei doi paznici păşiră curioşi spre geamul deschis de unde se auzeau vocile agitate ale camarazilor lor. Jack îi observă şi strigă:

— Uite-i acolo pe Keller şi Snowdon! Aşadar prizonierii sunt înăuntru, Tom, tu n-o să mă poţi opri. Mă pot dispensa prea bine de consiliul vostru pentru a-mi regla propriile afaceri.

Auzirăm de afară zgomotele unei încăierări şi după câteva clipe strigătul de durere al conducătorului bandei.

Cei doi paznici ai noştri se-ndepărtară repede de lângă geam şi luară poziţie în faţa noastră. În momentul următor, uşa s-a dat de perete şi Jack năvăli urlând înăuntru. De data asta nu purta mască şi era învineţit de furie. Se repezi asupra noastră, dar cei dor paznici i se puseră în faţa cu pistoalele ridicate.

— Fii rezonabil Jack, strigă ameninţător unul dintre aceştia. Suntem răspunzători de securitatea domnilor de aici. Vino-ţi în fire. Astă seară ai tot timpul să-ţi exprimi părerile şi să te decizi asupra morţii acestora.

— Vorbeşti de siguranţa domnilor? urlă în continuare Jack, care se comporta în continuare ca un apucat. O să-ţi arăt eu

ţie cum trebui trataţi astfel de domni.

C-un salt rapid pe care nu i-l bănuiam acestui om corpolent, acesta se înfipse brusc între cei doi paznici. Îi înşfăcă pe amândoi şi aceştia involuntar se traseră înapoi.

Cu pumnalul tras se repezi asupra lui Pongo, care stătea liniştit pe taburetul său. În ochi lui Jack pâlpâia o luminiţă rău prevestitoare. Păream pierduţi pentru că din cauza puterilor mărite de mânia devoratoare a matahalei înfuriate, cei doi paznici ai noştri erau ca lipsiţi de apărare. Că-şi vor pune ameninţarea-n practică şi vor trage numai pentru a ne apăra pe noi, nu mi se părea deloc credibil. Era doar un tovarăş de-al lor şi mânia acestuia nu părea deloc neîndreptăţită, ţinând cont de faptul că nici Pongo nu l-a tratat cu mănuşi. Pe de altă parte ne considerau nişte intruşi puşi pe a le spiona secretele.

Ca paralizat priveam spre lama pumnalului care părea menit să curme viaţa lui Pongo. Mai exista oare vreo cale de salvare? Fără voie închisei ochii, nevoind să fiu martor la grozăvia ce urma a se face.

Dar tot auzii – aproape pe neaşteptate – un geamăt şi, când fără voie deschisei ochii, îl văzui pe Jack zvârcolindu-se pe jos. Ce se întâmplase?

— Ar fi trebuit s-o vezi şi pe asta, Robert! Chiar acum ţi-ai găsit să închizi ochii. Pongo s-a ridicat de pe scaun în ultima clipă şi şi-a repezit picioarele lateral asupra lui Jack. Jack nu se aştepta la asta şi lovitura n-a mai putut fi evitată.

Acum Jack zăcea într-adevăr nemişcat la pământ.

— Este mort, Mariane, am întrebat eu în şoaptă.

— Cu siguranţă este ameţit. Cu toate astea cred că s-a cam lecuit să se mai dea la Pongo.

Cei doi paznici ai noştri se ridicară din nou, privind intimidaţi spre noi şi spre camaradul lor nenorocos întins pe jos.

— Ai mai văzut aşa ceva Snowdon, murmură unul din ei la urechea camaradului său. La început n-aş mai fi pariat nici o para chioară pe viaţa negrului.

Acum intră înăuntru şi Tom şchiopătând, conducătorul bandei, care, după ce ne văzu nevătămaţi şezând pe locurile noastre în timp ce Jack încă mai zăcea ameţit la podea, scutură numai capul, murmurând.

— Aşadar ziarele nu au exagerat deloc când au scris despre puterile supraomeneşti ale lui Pongo.

— Nu-i strică că şi-a găsit şi el naşul, spuse Snowdon, aplecându-se asupra trupului nemişcat al lui Jack.

— Duceţi-l în altă încăpere, ordonă şeful bandei. Mai bine că s-a-ntâmplat aşa. Temperamentul lui coleric ne-a adus de multe ori în situaţii grele. Dacă-i vine cheful poate să ne atace şi pe noi. Mai bine ne-am descotorosi de el.

Cei doi paznici îl duseră pe Jack care, fără a-şi reveni din starea de inconştienţă, gemea numai sfâşietor, din când în când. Tom se apropie de noi şi ne zise:

— Mă bucur că n-aţi păţit nimic domnilor! O să-l trimit pe Jack să se ocupe de alte probleme, de-ndată ce-şi va recapătă cunoştinţa. În felul asta, vom scăpa de el pentru o vreme. Acum, în ceea ce vă priveşte: m-am tot gândit cum am putea ajunge la o soluţie. Încă o jumătate de an mai avem treburi pe insula asta şi cam atât de mult ar trebui să vă ţin prizonieri aici. Dacă-mi daţi cuvântul de onoare că nu veţi încerca să mai iscodiţi în treburile noastre, vă voi reda libertatea. Aş putea să-i conving şi pe camarazi să încline în favoarea unei asemenea soluţii.

— Prea mult ni se cere, zise Marian calm. Cred că ar fi mai bine să vorbeşti mai întâi dumneata cu camarazii şi poate unul din ei vine cu o propunere mai bună.

— Nu cred. Putem fi liniştiţi numai dacă ne daţi cuvântul că n-o să vă vârâţi nasul în treburile noastre. De fapt ar trebui să vă fie indiferent ce facem noi aici. Noi nu omorâm pe nimeni şi nici nu furăm. Nu facem decât să ne păstrăm secretele noastre.

— O sa mă gândesc la propunerea asta şi-o s-o discut cu prietenul meu. Ai spus că astă-seară se vor întâlni toţi camarazi dumitale. Vorbeşte-te, te rog şi despre asta. Între timp vom reflecta şi noi şi vă vom da răspunsul. O rugăminte mai am şi eu. Nu l-am putea cunoaşte pe brahmanul Gowida? El ne-a interesat în primul rând şi din cauza asta am ajuns în situata neplăcută de astăzi.

— De ce vreţi să-l cunoaşteţi pe smintitul acela? strigă Tom râzând. Natural că pare un lucru misterios să-l vezi călărind pe spinarea crocodilului pe albia fluviului jos, dar până la urmă te obişnuieşti şi cu asta, nu? Sunt atâtea lucruri între cer şi pământ care ni se par misterioase. Poate că-n realitate nici nu sunt, dacă pătrunzi în spatele lucrurilor. Poate că Gowida a reuşit să-l domesticească pur şt simplu pe crocodilul ăsta şi cam asta ar fi tot. Locuieşte dincolo pe continent, cum s-ar spune, într-un mic templu, ridicat la marginea unui lac în care mişună crocodilii. Toţi aligatori de acolo par să asculte de ordinul lui Gowida, cel puţin aşa susţine el, dar eu n-am avut ocazia să mă conving. Poate că-i hrăneşte foarte bine şi atunci nu-i de mirare că reptilele îl

urmează, atunci când sunt chemate. Nebunul ăsta-i tocmai pe insulă acum. E singur, crocodilul şi l-a trimis înapoi. De când e aici, ne vizitează zilnic şi o ţine numai în prelegeri şi predici de tot felul cu conţinut religios, se-nţelege. Noi îl ascultăm cu politeţe, bineînţeles, altfel, spune el, ne-ar alunga pur şi simplu de pe insulă. Nu-mi pot imagina cum ar putea-o face de unul singur, dar poate că mai are prin apropiere şi alţi adepţi pe care i-ar putea aduna la nevoie. În acest caz, situaţia ar deveni mai neplăcută şi, cum e şi firesc, o evit pe cât posibil.

În consecinţă, îi ascultăm predicile şi pozăm de parcă ne-am lăsa convinşi încetul cu încetul de fantasmagoriile lui.

— Dacă ţi-ai fi dat osteneala să studiezi mai în profunzime Brahmanismul ca religie sau învăţătură pur şi simplu, te-ai fi convins că nu-i chiar o prostie. Se poate recunoaşte cel puţin armonia şi frumuseţea acestei învăţături. Nu ştiu ce faceţi pe insulă, dar pe brahman nu cred că-i bine să-l desconsideraţi.

Marian vorbise cu sinceritate şi se părea că spusele sale nu rămaseră fără efect asupra lui Tom. Dar în cele din urmă acesta clătină din nou capul şi spuse prostii, dând a lehamite din mână.

— După părerea mea, un om e fericit atâta timp cât dispune de bani mulţi şi, oricât s-ar strădui Gowida, credinţa mea şi-a camarazilor mei rămâne asta, poate el să călărească pe câţi crocodili din lume ar vrea.

— Nu-ţi bate joc, spuse din nou Marian, cu calm şi încă cu o mină foarte serioasă, există încă-n India secrete care ne rămân ascunsese nouă europenilor. Eu, de pildă, cred că mai degrabă Gowida îşi stăpâneşte crocodilii printr-o forţă a spiritului specială care nouă europenilor ne scapă. Prin urmare, m-aş feri să-l iau în râs pentru a nu fi pe urmă, într-un fel sau altul, amarnic contrazis.

— Nu te face de râs, domnule Farrow! Dumneata eşti doar un om raţional, care nu se teme nici de moarte nici de diavol şi tocmai dumneata vii cu nişte idei, în care singur nu crezi. Din partea mea, ţi-l voi trimite pe nebunul acela bătrân dacă-l voi vedea pe aici şi trebuie să fie pe undeva prin apropiere. Ciudat mi se pare numai faptul că reptila aia fioroasă apare să-l ia numai după lăsarea întunericului. Cu toate astea, nu mi se pare decât un soi mai deosebit de dresură, cu care zeii n-au nici în clin nici în mânecă.

Tom, râzând încă, se-ntoarse spre cei doi paznici care între timp intraseră din nou în încăpere.

— Şi-a revenit Jack în simţiri?

— Încă nu, răspunse Snowdon, dar l-am legat între timp în aşa fel încât nu se va putea elibera singur. Poate că-l vom putea ţine deoparte un timp, în felul ăsta.

— O să-l ţinem, n-avea grijă, îl asigură Tom.

— Aşa ar fi cel mai bine pentru toţi, fu de acord şi Kell.

— Aveţi mare grijă în continuare de domnii de aici, le recomandă, încăodată, celor doi paznici Tom. Sper să se comporte bine şi să nu încerce să se elibereze. Dacă încearcă totuşi, faceţi uz de arme. I-am sfătuit să renunţe să-şi mai vâre nasul în treburile noastre dar n-au fost de acord să-şi dea cuvântul de onoare, pasă-mi-te, vor să mai delibereze asupra ideii. Pe jumătate cred că nici n-o vor face. Dacă vine Gowida, poate să vorbească împreună, am fost de acord şi nu văd la ce să ne strice. Domnul Farrow crede că bătrânul dispune de nu ştiu ce puteri misterioase, să se convingă singur!

Cei doi paznici râseră, pe jumătate amuzaţi şi pe jumătate miraţi, iar la urmă Snowdon spuse:

— Nu-mi pot închipui cum nişte europeni luminaţi, ca domnul Farrow şi Bertram, mai pot crede azi în nişte vechi bazaconii indiene. Poate că se prefac doar a fi Bertram şi Farrow şi-n realitate poartă cu totul alte nume.

— Aproape c-aş crede şi eu acest lucru, dar Pongo ne-a demonstrat contrariul. Nu cred c-ar mai exista un al doilea negru care s-ar putea pune cu Jack al nostru şi să-l scoată din circuit cu atâta uşurinţă.

Tom se-ntoarse spre noi:

— Ne vedem aşadar astă-seară, după ce voi fi vorbit cu colaboratorii mei asupra sorţii care vi se rezervă. La revedere deci şi salutaţi-l din partea mea pe nebunul de Gowida.

Tom părăsi râzând încăperea, şchiopătând puţin, dar cu o bună dispoziţie, după convorbirea ce-o avuse cu noi.

Marian mă privi şi-mi spuse în limba germană:

— Cam imprudent şi Tom ăsta! Dacă Gowida îl aude atunci situaţia bandei ar putea fi periclitată. Cu brahmanii nu te poţi juca atât de uşor, mai ales cu acei care stăpânesc reptilele aşa cum o face Gowida. Interesant e faptul că reptilele se-ntorc întotdeauna aici la oră fixă pentru a-şi lua stăpânul. Marian vorbise în şoaptă şi de-aceea tresări uşor când o voce sonoră izbucni lângă mine:

— *Sahibi,* aveţi o părere bună şi corectă despre indieni şi ţara lor şi nu pot decât s-o apreciez. Mă bucură faptul că admiteţi supranaturalul în anumite cazuri, c-ar putea guverna ordinea şi succesiunea evenimentelor. Mă numesc Gowida, iată-mă-s, aţi vrut doar să mă cunoaşteţi.

— Vorbiţi nemţeşte? întreabă uluit Marian.

— Da, *Sahib,* germana ca şi alte limbi germanice şi romanice deopotrivă. Am studiat ani îndelungaţi în occident, înainte de-a mă fi întors aici în singurătate, pentru a mă dedica adevăratei cunoaşteri. Nu prea vin în contact cu oamenii, mai degrabă cu crocodilii. Când am dat de europeni aici, am vrut mai întâi să-i alung, dar mai pe urmă am hotărât să-i convertesc spre cele adevărate. Tom mi-a părut un partener destui de rafinat încât am sperat să-i atrag de partea mea, mi-am petrecut multe zile aici pe insulă în acest scop.

— Gowida, judecata oamenilor de aici e întunecată de goana după înavuţire, dar poate că-ţi va reuşi în cele din urmă să-i aduci pe calea cea dreapta.

— De luni întregi mă străduiesc, dar azi mi-am dat seama că nu mai pot fi recuperaţi. N-ar fi trebuit să se comporte aşa, acum îmi vor cunoaşte mânia; dar voi de ce sunteţi prizonierii oamenilor ăstora?

— Fiindcă am păşit pe insulă, zise Marian. Gowida, sergentul din Nawaganar te-a văzut călărind pe spinarea crocodilului în drum spre insulă şi el ne-a chemat aici pentru a-l ajuta să lămurească misterul. Credeam că-n umbra indianului pe care localnici îl numesc cu respect zeul crocodililor se petrec fapte care-ar putea aduce atingere legii. Acum ştim mai bine că n-ai nimic de împărţit cu albii ăştia care fac afaceri tenebroase. Ce fac pe insulă Tom şi oameni lui nu ştim nici noi.

— Nu mi-au spus ce fac anume aici decât că experimentează ceva, dar acum cred că afacerile lor sunt mult mai obscure. Cu dumneavoastră ce intenţionează să facă? întrebă indianul.

— În legătură cu asta vor hotărî domnii aceştia abia spre seară, când se vor aduna cu toţi. Asta nu poate decât să ne convină întrucât sergentul englez a spus că va interveni abia atunci dacă între timp nu ne vom fi întors. Oricum ocupaţiilor misterioase ale acestora li se va pune capăt astă-seară.

— Nu va fi cazul să intervină poliţia, vă voi ajuta eu, spuse Gowida. Îi voi da deci de ştire că nu este cazul să intervină; pot să aflu acum numele dumneavoastră, domnilor, se interesează el mai departe.

— Numele meu este Marian Farrow, spuse politicos, prietenul meu. Domnul de alături e Robert Bertram şi cel de aici e servitorul şi prietenul nostru credincios Pongo.

Bătrânul indian îşi întoarse privirea în direcţia mea. Mă pătrunse cu fiori de gheaţă până-n şira spinării, când mă

simţii examinat cu-atâta scrupulozitate de aceşti ochi fascinanţi şi mari, care păreau să te pătrundă până-n cele mai ascuţite tainiţe ale sufletului.

Indianul înclină numai din cap şi-şi îndreaptă privirile spre Pongo, pe care-l privi de asemenea îndelung, după care se mărgini să zică:

— Ai oameni de încredere şi buni în preajmă, domnule Farrow. Va trebui să ai încredere în mine, altfel veţi fi cu toţii în mari primejdii.

— Cred ceea ce-mi spui acu! Numai că nu-mi dau seama cum vei reuşi să-i goneşti pe europeni de aici sau cum o să-i împiedici să ne facă vreun rău. Oricum las totul în seama dumitale.

— Mă bucur să aud asta. Sergentul va putea renunţa la descinderea de pe insulă dacă va auzi că englezii ăştia care m-au înşelat atât de multă vreme îşi vor fi luat tălpăşiţa. Veţi putea afla şi secretul acestora pentru că nu vor mai veni niciodată îndărăt. Nici pe mine nu mă veţi mai vedea, *Sahibi.* Am trăit aici o dezamăgire atât de mare încât nu-mi va mai părea rău dacă nu voi mai revedea niciodată focurile astea. Voi trăi de-acum înainte din nou în completă recluziune, înconjurat numai de crocodili mei. Dacă veţi veni din întâmplare în templul în care locuiesc, strigaţi de trei ori numele meu şi veţi putea pătrunde nestingheriţi în templu.

— Îţi mulţumesc, Gowida. Pot totuşi să-mi permit să-ţi amintesc că vina englezilor de pe insulă nu e chiar aşa de mare, după părerea mea. Conştiinţa le-a fost pervertită de spectrul înavuţirii. Aceştia nu sunt copţi pentru a înţelege şi a-şi însuşi înţelepciunea milenară a Indiei.

Un zâmbet înfrumuseţa figura, aspră de altfel, a Brahmanului.

— *Sahib,* văd că ai inimă bună, continuă el după o scurtă pauză. O să-i cruţ după posibilităţi pe albii de aici. Pe insulă, însă, nu se vor mai întoarce. Să se păzească însă să opună rezistenţă, pentru că nu mai garantez de urmări. Le puteţi împărtăşi asta din partea mea. Poate vă vor crede mai mult.

— Cât de mult va trece până ce-i vei alunga pe albi şi ne vei elibera? întreabă Marian.

— Crocodilul meu mă va lua după lăsarea întunericului, apoi va mai dura o oră întreagă. Spuneţi-le oamenilor să-şi pregătească bărcile pe care le au ascunse în tufişuri, chiar lângă mal. Nu vor avea prea mult timp pentru fugă. Vouă n-o să vi se-ntâmple nimic, voi împărtăşi asta credincioşilor mei.

Bătrânul Brahman se apropie de Marian şi întinse mâna.

— Înapoi, bătrâne, îi strigă Snowdon şi păşi repede în faţă. N-ai voie să-i eliberezi pe prizonieri. Asta nu se…

Se-ntrerupse deodată în mijlocul frazei şi rămase nemişcat acolo. Gowida îl privise numai o dată scurt. Privirea păru să-l paralizeze pe Snowdon care nici măcar nu-şi mai putea închide gura întredeschisă.

Colegul lui Kell îi sări în ajutor, scoţându-şi pistoalele de la brâu, strigând:

— Înapoi, bătrâne! Asta n-ai voie să faci în nici un caz. Poţi vorbi cât vrei cu prizonierii, dar…

Aproape îmi veni să zâmbesc, când Gowida îşi îndreaptă privirea asupra acestuia, în acelaşi mod, ca asupra colegului său. Şi Kell rămase nemişcat, cu pistolul tras până la înălţimea şoldului.

Brahmanul îşi reîntoarse acum liniştit capul de la cei doi nefericiţi paznici şi-şi trecu uşor degetele peste mâinile şi picioarele lui Marian. Făcu acelaşi lucru cu mine şi cu Pongo, apoi se dădu puţin înapoi şi zise pe un ton aproape solemn:

— V-aş putea elibera acum, *Sahibi,* dar, în acest caz, europenii care şi-au bătut joc atât de mult timp de mine vor pleca poate de-ndată de pe insulă, de teama unei descinderi a poliţiei. Vreau însă să le arăt puterea mea şi poate ulterior mă vor judeca altfel. M-aş bucura să mă vizitaţi la templul meu. Drumul până acolo e presărat însă cu multe primejdii pe care numai nişte oameni destoinici le pot înlătura. Vă urez toate cele bune în viaţă, *Sahibi!*

Gowida ridică braţele spre noi. Mi se părea şi acesta un gest solemn, întrucât bătrânul Brahman ne făcea o impresie covârşitoare, căreia nu i ne puteam sustrage.

Se-ntoarse apoi încet şi părăsi încăperea, tot aşa cum apăruse, fără a putea auzi nici cel mai mic zgomot.

De-abia se-nchise uşa în urma lui şi cei doi paznici se deşteptară din amorţeala lor, ne priviră surprinşi şi oarecum ruşinaţi, clătinând capul. În cele din urmă Snowdon se adresă aproape fără glas, colegului său:

— Kell, ce-a fost asta? M-am simţit deodată ca paralizat când am vrut să împiedic pe indian să-i elibereze pe prizonierii noştri. Nu mai puteam să-mi mişc nici un deget. De ce nu i-ai alungat tu?

— Snowdon, făcu Kell pe acelaşi ton, am păţit la fel ce-ai păţit şi tu. Mi-am tras din brâu pistolul dar nu l-am mai putut ridica mai sus. Poate că bătrânul indian ne-a stropit cu-o otravă gazoasă şi n-am băgat noi de seamă? Dar vezi că

prizonierii stau la locurile lor, legaţi ca şi mai înainte. Nu i-a eliberat. Asta să mai înţeleagă cine poate!

Se apleacă asupra noastră şi se convinse că legăturile nu ne-au fost slăbite. Era cam uşuratic din partea lui să se apropie atât de mult de Pongo, mai ales după ce-a văzut ce s-a întâmplat cu Jack, care făcuse acelaşi gest.

Kell însă era pe moment încă ameţit şi nu judeca tocmai limpede. Experienţa trăită cu Gowida îl marcase, evident.

Iată că pentru prima dată, venise în atingere cu una din minunăţiile Indiei, de care se-ndoia atât.

— Legăturile sunt strânse ca şi mai înainte, constată el. Ştergându-şi năduşeala de pe frunte. Bătrânul m-a privit, Snowdon şi n-am mai putut mişca un deget. Nu pot de loc să-mi explic. Dac-ar fi fost o otravă, ar trebui să-i simţim încă efectele. Sau poate că apar mai târziu!

— Brahmanul v-a paralizat numai prin puterea voinţei sale, cred că acum v-aţi convins că indianul dispune de puteri, pe care niciodată nu le veţi putea explica raţional! Până acum v-aţi bătut joc pe ascuns de el. Cred c-o să vă căiţi acum pentru asta. Cheamă-l pe Tom, conducătorul vostru, am ceva foarte important de discutat cu el.

Acum cei doi paznici păreau cu desăvârşire descumpăniţi. Vorbele lui Marian îşi făcură efectul. Snowdon dispăru pe uşă împleticindu-se, pentru a şi chema şeful.

IV
ADVERSARI GROZAVI

KELL ÎNCEPU SĂ SE PLIMBE neliniştit prin camera încoace şi în colo. Noi stăteam liniştiţi la locurile noastre, când, deodată, paznicul se opri în faţa lui Marian.

— Domnule Farrow, dumneata şi camarazii dumneatale sunteţi cu totul altfel de oameni, decât aceia pe care i-am întâlnit până acum, în aceste părţi ale globului. Poţi să-mi spui ce ni s-a întâmplat cu-adevărat, mie ş camaradului meu? Ne-a paralizat într-adevăr indianul doar cu o privire?

— Da, zise Robert foarte serios. Dumneata n-ai habar de minunăţiile Indiei. A fost o mare greşeală din partea voastră să vă bateţi joc de brahman. Încă azi veţi suferi consecinţele acestui lucru.

— Acum încep să mă încredinţez singur că dispune de forţe mult mai mari decât ale muritorilor de rând, murmură Kell gânditor. Spune-i asta şi şefului meu, el a fost primul cu ideea că tot ce spune Gowida nu reprezintă decât tâmpenii.

Snowdon îl găsi repede pe Tom, care apăru acum în cantul uşii.

— Snowdon tocmai mi-a povestit ce s-a-ntâmplat aici Kell, începu Tom râzând. Sunteţi amândoi nişte mototoli. Domnule Farrow n-o să vă spună desigur ca şiretlic a folosit indianul. Cu mine nu i-ar fi mers! Am fost întotdeauna prevăzător cu Gowida, chiar dacă, îmi vine să râd de predicile lui. Ei, domnule Farrow, ce ai pe inimă şi ce vrei să-mi spui?

— Tom, zise Marian cu maximă seriozitate. Eu te cunosc numai sub acest nume, de-aceea îl folosesc. Tom, tu nu cunoşti nici pe departe forţele misterioase pe care se pare că le stăpânesc unii indieni şi mai cu seamă brahmanii. Gowida i-a putut paraliza pe oamenii dumitale numai prin priviri. Asta se cheamă hipnoză. E-un lucru şi ăsta deosebit deşi nu e principalul. Vreau să te avertizez, ai auzit bine, deşi sunt prizonier aici, totuşi vă pun în gardă. Gowida a auzit din întâmplare că ţi-ai bătut joc de el şi de credinţa lui şi că aparenta voastră docilitate n-a fost decât o manevră tacită menită a servi scopurilor voastre. Dezamăgirea lui este foarte mare şi aproape că l-a răvăşit complet, zdruncinându-i încrederea în relaţiile lui cu oamenii pe viitor. Asta-l va face să se întoarcă în pustietatea lui, înconjurat de crocodilii săi, decât să mai prefere societatea oamenilor.

— Dar asta nu ne deranjează câtuşi de puţin, spuse Tom netulburat. Bătrânul, ce-i drept, ne-a ferit o vreme de priviri

curioase, dar dacă nu mai vine ne vom gândi la un alt mod de protecţie. Voi singuri sunteţi exemplul cel mai bun că nu i-a reuşit nici brahmanului să-ndepărteze pe toţi curioşi. Predicile brahmanului le-am ascultat şi au adus o notă de pitoresc în peisajul monoton al insuliţei ăsteia. Păcat! Deci s-a supărat! Va trebui să-l luăm prizonier ca să nu facă vreo prostie şt să nu trădeze cumva. Asta ai vrut să-mi spui? Drăguţ din partea dumneatale. În revanşă voi susţine în şedinţa de consiliu cu camarazi să nu vi se ia viaţa.

— Tom, strigă încăodată grav. Marian. Nu-l vei putea lua prizonier pe Gowida. Tovarăşii dumitale, Kell şi Snowdon, au simţit pe propria lor piele că aşa ceva nu pot face. Ascultă-mă, vorbesc în propriul dumneatale interes. Gowida vrea ca încă astă-seară, împreuna cu credincioşi lui crocodili, să vă alunge de pe insulă. L-am rugat să vă cruţe vieţile. Mi-a promis s-o facă, numai dacă nu veţi opune rezistenţă şi nu veţi face uz de arme. Mi-a sugerat să vă spun să vă pregătiţi din timp bărcile ascunse în tufişurile de lângă mal, pentru că timp prea mult nu vă rămâne, pentru a vă scăpa piele. Apreciază la justa valoare acest avertisment. Tom ştii prea bine că eu nu sunt omul care să vă avertizeze fără motiv. Nu veţi avea timp nici să vă apăraţi, pregătiţi-vă bărcile!

Şeful bandiţilor îşi drese mai întâi glasul. Cuvintele lui Marian nu rămaseră fără ecou, râse apoi şi continuă pe tonul lui superficial.

— Domnule Farrow, poate că aşa zisele minuni trăite pe tărâmul Indiei te-au făcut superstiţios. Eşti de multă vreme în India şi poate că lucrul asta nu trece fără urmări. Poate că eşti chiar convins de forţele oculte pe care le posedă aceşti băieţi cu pielea brună. Dar noi trăim în secolul douăzeci, în secolul tehnicii, al lumii reale, a raţionamentului şi a afacerilor.

Pentru minuni de genul ăstora, viaţa noastră nu mai are nici loc şi nici timp. De nici un fel! Îl pot înţelege pe Gowida că este furios că nu l-am luat în serios. Asta este din punct de vedere omenesc aşa de-nţeles. În mânia şi frustrarea lui ne poate deveni periculos şi de aceea îl vom lua şi pe el prizonier. De asta o să mă îngrijesc chiar eu personal, întrucât Snowdon şi Kell par cam timoraţi.

— Poale că şi tu ai fi timorat, Tom, dacă ţi s-ar fi întâmplat şi ţie paralizia asta, spuse Snowdon. Ne cunoşti doar de mult timp şi ştii că nu putem fi uşor intimidaţi. Da ceea ce ni s-a-ntâmplat e-ntr-adevăr uimitor. Dacă-ţi pot da vreun sfat, apoi este ca să urmezi sfatul domnului Farrow. Pune să fie pregătite bărcile, poate că totuşi va fi nevoie de ele şi încă în grabă. Dacă nu va fi cazul cu atât mai bine. De stricat n-ar de

ce să ne strice. Indienii ăştia se ţin unul de altul ca scaiul. Nici eu nu-s de părere că adepţii de care vorbea Gowida, ar fi crocodilii săi. S-ar putea însă să aibă şi nişte adepţi cu înfăţişare omenească pe undeva prin apropiere. Dacă năvălesc toţi deodată, cum o să le facem faţă? Rămâne singura posibilitate fuga, fuga de pe insulă şi încă repede.

— Întâi de toate îl voi scoate din funcţiune pe bătrânul indian, după care altfel se va pune problema. De asta sunt pe deplin convins. Aveţi de grijă aici sus până ce eu pe bătrân…

Conducătorul bandei amuţi subit. Parcă împietrise! Nici timpul ca să-şi închidă gura nu mai găsise. De asemenea Kell şi Snowdon rămăseseră nemişcaţi în poziţia în care se găseau. În spatele nostru, lateral, se găsea o fereastră şi-acum când mă întorsei văzui faţa bătrânului Gowida care era îndreptată asupra acestor trei.

Chiar şi pe mine mă orbi strălucirea care izvora din ochi lui Gowida, de aceea îmi întorsei repede privirea.

Se scurseră numai câteva secunde şi apoi se-nsufleţiră din nou siluetele nemişcate ale celor trei oameni din faţa noastră.

— Mii de draci! Ce-a fost asta? bolborosi Tom după câteva icnituri. A folosit bătrânul un spray otrăvitor sau poate că Snowdon şi Kell au avut totuşi dreptate?

— Dac-ar fi folosit un spray ar fi trebuit să fi fost şi noi paralizaţi, spuse calm Marian. Nu, Gowida e pur şi simplu un maestru al hipnozei şi n-are nevoie să-şi pună mâna pe fruntea celor cărora le e adresat actul hipnozei. Puterea voinţei sale este atât de puternică şi privirea îi e atât de pătrunzătoare, încât îi reuşeşte hipnoza de la distanţă şi-l menţine pe cel adus în puterea voinţei sale cât doreşte. Iată demonstraţia pe care ai vrut-o, Tom! Ia-i în serios vorbele de avertisment până nu-i prea târziu şi pregăteşte-ţi bărcile pentru orice eventualitate. Priveşte totul ca pe un noroc că pe Gowida nu-l interesează secretul vostru, nu vrea să vă reţină cu forţa aici. Rolul vostru pe insula s-a terminat. Dacă nu ţi-ai fi bătut joc de spusele brahmanului şi nu l-ai fi folosit în scopuri şi interese meschine, poate că totul ar fi decurs altfel, dar acum e prea târziu.

— Ciudat! Asta n-aş fi crezut-o nici în ruptul capului. Îţi mulţumesc pentru avertisment, domnul Farrow, voi îngriji de bărci, dar cu toate astea voi încerca mai întâi să-l prind pe Gowida. Frumos ne-ar mai sta ca noi, europenii, trecuţi prin ciur şi dârmon să fim scoşi din luptă printr-o simplă uitătură a unui indian bătrân. Trebuie să fi fost vorba totuşi de un gaz otrăvitor la care, dumneavoastră domnilor sunteţi – îmi scapă

de ce – imuni. Afară la aer liber altfel vor sta lucrurile. Aşa dar, Kell şi Snowdon, vă încredinţez încăodată prizonierii.

— Ar fi bine dacă ne-aţi aduce ceva de mâncare, schimbă Marian subiectul. În barca noastră găsiţi provizii destule.

— Se-nţelege de la sine, domnilor, ne strigă Tom fără şovăire. Părăsi repede încăperea nu înainte de-a arunca o privire la fereastra buclucaşă. În ciuda tonului relaxat pe care-l folosise, mica demonstraţie a lui Gowida nu-ntârzia să-şi facă oarecum efectul. După zece minute, un om mascat intră înăuntru care ne aduse de mâncare şi un ulcior cu vin slab de palmier. Paznicii noştri ne hrăniră ca pe nişte copii neajutoraţi pentru că, deşi nu eram înarmaţi, nu cutezară să ne dezlege legăturile.

Poate că se gândeau la Gowida şi la privirea lui paralizantă. Cu toate acestea nu ne-am stricat apetitul.

Gândurile mele se fixară numai asupra metodelor prin care bătrânul brahman voia să-i alunge de pe insulă pe aceşti intruşi. Dacă ar fi avut în Nawaganar un număr mai mare de adepţi, cu siguranţă sergentul Hallay ne-ar fi atras atenţia. Gowida trăia însă ca un pustnic. Dacă nu era totuşi vorba despre crocodili, ca despre acei credincioşi care-l vor urma, atunci nu ştiam pe ce forţe se putea baza pentru a-i reuşi să alunge pe europenii ăştia bine înarmaţi de pe insulă.

După ce am mâncat m-am adresat din nou lui Marian în germană:

— Nu eşti curios ce va întreprinde Gowida?

— Cred că va veni cu crocodilii săi. O astfel de confruntare n-am mai văzut şi sunt curios ce-o să iasă dacă europenii nu părăsesc de-ndată insula.

Cu asta epuizasem subiectul asupra acestei teme. Nu avea rost să mai insistăm asupra unor lucruri pe care nu le puteam influenţa în nici un fel.

Puteam aştepta numai cu răbdare ce-o să se-ntâmple, de aceea nu mă surprinse când Marian, mai practic din fire, îmi spuse:

— Robert voi încerca să dorm puţin şi te-aş sfătui să faci acelaşi lucru. Dacă te rezemi cu spatele de zid, nu-i chiar imposibil să dormi. Spunând aceasta îşi şi puse ideea în practică, se sprijini cu spatele de zid şi-nchise ochi.

Îl cunoşteam destul de bine pe Marian pentru a presupune, că va adormi foarte repede. Avea o capacitate uimitoare ca-n cele mai neobişnuite situaţii, ziua sau noaptea, să poată aţipi aproape instantaneu dacă-ar fi vrut-o. Aşa se întâmplă şi acum. În câteva momente, după mişcările regulate ale respiraţiei sale îmi dădui seama că a adormit într-adevăr.

Îi urmai pilda şi mă rezemai cu spatele de zid. Dar în cazul meu dură ceva mai mult până ce în cele din urmă somnul mă învinse şi pe mine.

*

* *

Era deja târziu când mă deşteptai. Marian râse mulţumit şi zise:

— Vom vedea îndată, de acum, cum şi-a imaginat lucrurile bătrânul brahman, Robert. Într-o jumătate de oră se-ntunecă şi atunci îşi va chema crocodilii. Dacă spusele acestuia au fost adevărate şi eu nu mă îndoiesc câtuşi de puţin, nu va trece o oră după aceea şi, însoţit de crocodilii săi, se va întoarce pe insula să-şi desăvârşească misiunea.

Eram cam ameţit şi a durat puţin până ce mi-am revenit la realitate şi-n cele din urmă spusei:

— Nu cred că banda va dori să părăsească insula fără a opune rezistenţă. Sunt bine înarmaţi şi la nevoie pot opune o dârză rezistenţă.

— Şi totuşi nu cred că vor mai ajunge să opună rezistenţă, zise Marian.

N-am mai continuat discuţia care nu avea sens, cel puţin pentru noi care nu puteam face nimic contra mersului evenimentelor, în nici un fel.

Cei doi paznici ai noştri, Kell şi Snowdon, au fost înlocuiţi pe când noi dormeam de alţi doi membri ai misterioasei bande şi despre care nu ştiam nimic şi ce rost au ei pe insulă, Acum uşa se deschise şi din nou cei doi cunoscuţi ai noştri, Snowdon şi Kell, îşi reluară serviciul de paznici.

— Ei, cum se simt domnii după ce au tras un pui de somn? întreabă jovial Snowdon, după ce văzu că ne trezisem Nu mi-aş fi putut închipui că-n împrejurarea de faţă s-ar fi putut adormi, eu în nici un caz n-aş fi reuşit.

— Păi cine are conştiinţa curată, adoarme şi-n pat de piatră, zise bine dispus Marian. Sper c-aţi pregătit pentru orice eventualitate bărcile, domnilor!

— Lasă, dumneata bărcile în grija noastră. Totdeauna te interesează să te amesteci, domnul Farrow, în lucruri care nu te privesc de fel? Cu asta nu te faci mai iubit, başca că-i aduci în situaţii primejdioase şi pe camarazii dumitale. Lasă pe fiecare să trăiască cum îl duce capul. Asta e-o condiţie a armoniei umane. În cazul nostru, pot să te asigur c-am luat toate măsurile de prevedere, chiar şi pentru cazul că s-ar ajunge să părăsim insula, deşi noi nici nu ne gândim s-o facem. Când va veni crocodilul pentru a-l lua pe Gowida, îl

vom prinde pe bătrânul indian şi cu asta am terminat cu tot hocus-pocusul ăsta.

— Aş fi curios să văd cum, dar eu rămân la părerea că nu veţi reuşi să-l prindeţi pe Gowida, ba mai mult că va trebui să vă puneţi repede în siguranţă, zise Marian.

Cei doi cerberi ai noştri nu mai spuseră nimic. Nu mai aveau nici o dorinţă de a continua discuţia cu noi, care nu le făcea nici o plăcere. Asta era de înţeles dar de asemenea era de înţeles că şi situaţia ciudată asupra sorţii lor îi făcea cam fără dorinţă de a vorbi şi totodată morocănoşi.

Trecu o bună perioadă de timp. Se auzea numai zumzetul insectelor care odată cu venirea serii se trezeau la viaţă din moleşeală. Cam atât pătrundea prin ferestrele încăperii noastre, altfel totul rămânea liniştit. Deodată un mascat pătrunse în încăpere.

— Bătrânul indian a plecat pe crocodilul său. L-am văzut numai după ce s-a-ndepărtat destul de mult aproape de ieşirea din apele golfului, pe urmă l-am pierdut din vedere. Oamenii noştri s-au adunat şi Tom vrea să vorbească cu ei, pentru a hotărî în privinţa sorţii prizonierilor. Spuneţi care-i votul vostru şi spuneţi repede pentru că trebuie să ne pregătim de apărare împotriva lui Gowida şi-a discipolilor săi.

— Sunt pentru ai lăsa pe domnii aceştia în viaţă, răspunse scurt Snowdon.

— De asemenea, Kell hotărî acelaşi lucru, adăugând că Tom va purta răspunderea dacă secretul insulei va fi trădat sau nu.

Mascatul părăsi încăperea dar Snowdon şi Kell deveniră cu fiecare minut mai neliniştiţi.

Dintr-odată afară se dezlănţui o larmă grozavă. Se auziră paşi precipitaţi, oamenii trecură în grabă pe lângă locul unde era ţinuţi prizonierii. Cei doi paznici ai noştri îşi pierdură culoarea din obraji.

La lumina faclelor pe care le aprinseră, se vedea asta destul de clar. Kell era tocmai pe punctul de-a spune ceva, când Tom se năpusti în cameră.

— Repede în bărci! La dracu, sunt lucruri pe care mintea omenească nu le poate pricepe. Haideţi!

Kell şi Snowdon se grăbiseră spre uşă. Tom sări asupra noastră. În dreapta lui luci un cuţit. Îi taie legăturile lui Marian îi dădu acestuia cuţitul în mână şi-i strigă:

— Uite, eliberează-ţi camarazii! Barca voastră se află încă la plaja dinspre est. Poate reuşiţi să fugiţi sau poate că vă

protejează Gowida. Păcat că noi nu ne-am putut termina treaba!

Tom se îndreaptă apoi înspăimântat spre uşa. De afară se auzea un fel de fâşâit şi târât, cum n-am mai auzit până-atunci.

Nu-mi puteam de seama ce putea face. Şeful bandei începu să tremure şi scrâşni cuprins de teamă.

— Vin!

Se îndreptă apoi spre fereastra care dă-n spre est şi-i încalecă pervazul, dispărând prin ea. Rămăseserăm singuri în încăpere. Cele două făclii mai pâlpâiau încă.

Cu calm Marian îmi tăie legăturile de la mâini şi picioare, de asemenea pe ale lui Pongo, după care îmi spuse:

— Au venit, Robert, crocodilii lui Gowida. Par să se târâie încoace, dar nouă nu ne vor face nimic. Bătrânul ne-a „binecuvântat" doar!

Am sărit de pe taburetul meu şi mi-am întins mâinile pentru a face să circule sângele din nou în membrele amorţite. Legăturile au tăiat destul de adânc în carne.

Am început să-mi masez încheieturile mâinilor, a palmelor şi-apoi a degetelor. Întrucât mâinile aproape nu mi le mai simţeam n-a fost deloc o treabă uşoară. Treptat însă am început să simt viaţa pulsând în mădulare.

— Să sperăm că într-adevăr crocodilii nu ne vor face nimic, Mariane, deşi la drept vorbind faptul că ne-a atins sau binecuvântat Gowida, cum spui tu, nu văd să facă o mare diferenţă.

De-abia mi-am terminat vorbele şi uşa zbură într-o parte. Un uriaş crocodil apăru în cadrul ei. Cu o îndemnare pe care cu greu o puteai atribui unei şopârle blindate ca asta, animalul se săltă în încăpere.

Doi crocodili îi urmară primului. Afară, pe locul viran care stătea în faţa blocului de locuinţe, păreau că apăruse o întreagă armată din înspăimântătoarele şopârle. Fâşâiau, râcâiau, zornăiau de pretutindeni. Trecuse doar puţin timp de când Tom dispăruse pe fereastră. Ce se întâmplase oare înainte şi după acest eveniment, afară?

Deja am numărat până la şapte aligatori în încăpere. Fără voie mă lipii de perete.

— Opreşte-te, Robert, spuse Marian calm, suntem în siguranţă. Gowida ne-a atins şi animalele se feresc să ne atace. Au mirosit mâna maestrului lor.

Într-adevăr, crocodilii care se apropiară acum până la un metru de noi, nu mai mişcară, rămăseseră pe loc. După

câteva minute, aceştia începură să se retragă şi părăsiră într-adevăr încăperea.

Cu inima bătându-mi năvalnic, m-am apropiat de uşă şi am privit afară. Ce-am putut vedea a fost un spectacol uimitor şi fascinat totodată. Luminişul mişuna de crocodili, luna luminând suficient pentru a ne da seama de acest lucru.

Dintr-odată, ca la o comandă, parcă o poruncă secretă, străbătu rândurile crocodililor. Într-o clipă ei îşi îndreptară spre est capetele şi apoi o porniră în marşul lor straniu într-acolo. Se spune că un crocodil se mişcă greu şi anevoios pe uscat. E-adevărat că apa fiind elementul lor natural se mişcă cu multă dezinvoltură acolo, dar nu este deloc adevărat că pe uscat crocodilii se mişcă greu şi dezordonat. Evenimentele acestei seri ne-au demonstrat cu prisosinţă contrariul. Mi se crease impresia că aceşti crocodili dispuneau de mai mult potenţial decât arătau, chiar în momentul de faţă.

În sinea mea eram extrem de mulţumit că Tom luase până la urmă spusele lui Marian în serios.

Dacă-şi pregătiseră bărcile, aveau şanse bune să scape de furia crocodililor al căror stăpân fusese batjocorit. În partea vestică a insulei apăru o siluetă omenească, în care recunoscurăm curând pe Gowida, care păşea în urma crocodililor săi.

Era clar de văzut că crocodilii îl evitau, păstrând o anumită distanţă, ca şi cum ar nutri un mare respect, o frică secretă sau o veneraţie deosebită faţă de indianul cu barba lungă şi albă.

— Barca voastră, Sahibi, vă aşteaptă iar sergentul se află pe mal, ne strigă acum indianul. Transmiteţi-i că zeul crocodililor nu va mai apărea niciodată. Vă doresc numai noroc în viaţă.

Din nou îşi întinse mâinile spre noi, ca pentru o binecuvântare, apoi păşi grăbit în urma crocodililor săi.

Marian îi mulţumi în numele nostru al tuturor, inclusiv al lui Pongo, dar e îndoielnic ca acesta să mai fi putut prinde ultimele cuvinte ale lui Marian. Străbăturăm luminişul pe cât de repede ne ţinură picioarele şi semiobscuritatea locurilor, spre locul unde era priponită barca noastră, pe care-o găsirăm nevătămată la locul ei. Vâslirăm în mare grabă îndepărtându-ne, marcaţi de evenimentele pe care le-am trăit.

După ce depăşirăm insuliţa şi străbăturăm braţul îngust de apă, deja la plaja continentală îl şi zărirăm pe sergentul Hallay care ne îmbrăţişă şi dădu un chiot de bucurie de-ndată ce debarcarăm.

— Am primit mesajul dumneavoastră printr-un indian în vârstă, care-a apărut deodată în biroul meu de lucru, ne povesti sergentul Hallay. Emisarul dispăru apoi dispăru atât de brusc pe cât apăruse. Am venit după apusul soarelui încoace şi, nu după mult timp, l-am văzut pe bătrânul brahman călare pe crocodilul său. Să fi fost acelaşi indian şi-n biroul meu, să fi fost numai o halucinaţie, nu ştiu ce să cred. După brahman au început să înoate în urma lui o mulţime de crocodili.

Ca sub o vrajă am încremenit aici nefiind în stare să mai fac nimic. Mi-a dat prin cap c-aţi putea fi în pericol, dar acest gând a dispărut subit când v-am văzut barca apărând dinspre insulă. Am avut tot timpul impresia c-aş fi fost ţintuit la pământ. Nu puteam să mă mişc într-adevăr sau eram atât de uimit de marşul crocodililor încât eu nu mai cutezam să risc vreo mişcare, iată o dilemă pe care încă n-am dezlegat-o. De-abia după ce ultimul crocodili a dispărut din raza priviri mele, am fost în stare s-alerg până la mal. Iată c-am trăit şi eu una dintre minunile Indiei şi mi-am propus de astă-dată, să pătrund mai bine învăţăturile şi misterele ţării în care îmi fac serviciul şi despre care, iată, spre ruşinea mea azi îmi dau seama că ştiu atât de puţin.

— Fă-o domnule sergent şi nu vei regreta, acum iată ce ni s-a întâmplat nouă. Şi Marian îi povesti evenimentele în succesiunea lor, întâlnirea cu europenii mascaţi, apariţia lui Gowida şi toate celelalte. Marian îşi scoase undiţa de pescuit din barca spre a o da îndărăt sergentului, când îi scapă un strigăt de surpriză:

— Acum ştiu cu ce se-ndeletnicesc Tom şi oamenii săi pe insulă. Acul undiţei a prins o bucată de coral pe care se aflau scoici în care se dezvoltă perlele. Iată şi-o mostră din astea. Îi făceau pur şi simplu concurenţă guvernului în privinţa aceasta. Au însămânţat aici bancuri pentru perle.

Iată deci rezolvarea misterului care plana asupra „zeului crocodililor” şi a ciudatei echipe de europeni care lucra pe insulă, exclamă cu entuziasm sergentul.

— Nici n-au avut o idee rea. În golful acela evitat de lume protejat de bancul de corali, se putea dezvolta o colonie de perle de cea mai bună calitate.

Ar fi trebuit însă să treacă ani până ce ar fi putut fi culese roadele, dacă voiau într-adevăr să dea lovitura.

Marian examină însă grămada de scoici după care spuse:

— Domnule Hallay, eu cred c-ar fi obţinut mult mai repede roadele decât socoţi dumneata. La ţărm bântuie

curenţi foarte puternici care agită continuu nisipul şi acum uite-te, te rog, la aceste perle în formare.

Fire de nisip dar şi de mici perle au prins să se dezvolte întrucât scoica care formează perle elimină tot mai multe substanţe pentru a reţine corpurile străine. Tom şi-a făcut planul că într-o jumătate de an, cel târziu într-un an, să şi poată strânge o primă recoltă de perle de pe ogorul său.

— Acest Tom pare să aibă o experienţă foarte mare în ce priveşte cultura perlelor. Acum însă am la rândul meu împuternicirea guvernamentală de-a acţiona împotriva lui, întrucât acest fel de întreprindere este un monopol al guvernului britanic. Nu cred ca să aibă un permis al guvernului în acest sens, altfel n-ar fi acţionat pe furiş.

— Păcat de omul acesta, spuse Marian, scuturând capul. Tom posedă un real talent organizatoric, dar n-a ales calea cea bună. A investit destul de mult capital în afacerea cu cultura perlelor şi poate c-ar fi devenit un om bogat dacă şi-ar fi folosit talentul în asociere cu guvernul britanic, prin metodele legale. A vrut însă totul pentru el şi asta l-a pierdut. Acum alţii vor beneficia de pe urma munci sale.

— Aşa se întâmplă, zise sergentul. Statul nu va scăpa o asemenea ocazie. Mai mult chiar, Tom va fi dat în urmărire generală. Vreţi să ne ajutaţi şi cu acest prilej?

— Din păcate, nu vă pot fi de folos în această privinţă, zise Marian cât mai îndatoritor cu putinţă, dar hotărât. Tom nu ne-a tratat chiar aşa de rău cât am fost prizonierii lui. Pe de altă parte, e clar că fapta acestuia iese din sfera legalităţii dar, după opinia mea, asta nu-l face un răufăcător chiar atât de temut cum s-au dovedit alţii împotriva cărora am luptat. Ne-a ţinut numai prizonieri pentru a nu-i trăda secretul şi atât tot.

— Mie însă conştiinţa şi datoria serviciului îmi impune să-l dau în urmărire generală.

— Normal şi aşa şi trebuie acţionat din partea unui funcţionar guvernamental, nu-ncape în discuţie.

— Nu cred că s-a îndepărtat prea mult cu oamenii săi. Poate ar fi recomandabil să-i iau chiar acum urma.

— Faceţi-o, domnul Hallay! Nu cred însă că veţi avea un succes imediat. Tom şi cu oamenii săi s-au pus deja în siguranţă, într-un loc numai de ei ştiut. Cine organizează o astfel de afacere, ca aceasta cu perle, are asigurat şi un loc de refugiu, pentru cazul când afacerea eşuează. Mă tem însă să nu facă o greşeală groaznică care l-ar putea costa viaţa.

— Şi care-ar fi asta? se interesă Hallay.

— Tom va vrea fără îndoială să se răzbune pe Gowida care i-a stricat tot planul. Ca şi noi din întâmplare îi cunoaştem acum secretul, nu bănuieşte încă. În lupta împotriva lui Gowida îşi va găsi moartea.

— Nu înţeleg cum a ajuns Gowida să aibă puteri aşa de mari asupra unei mase atât de mari de crocodili.

— Minunile, domnule Hallay, se cheamă aşa tocmai pentru că nu pot fi explicate. Trebuie crezute pur şi simplu, iar de explicat n-o poate face nimeni.

— Chiar şi Tom, adăugai eu, se-ndoieşte de puterea lui Gowida asupra crocodililor. Şi poate că aici constă şi greşeala lui Tom. Domnule Hallay, poate că dacă vă reuşeşte să-l prindeţi pe Tom înainte de a-şi pune planul în aplicare, reuşiţi şi să-i salvaţi viaţa. Noi vom încerca între timp să căutăm templul lui Gowida, poate că astfel se pot evita multe neplăceri.

— Păreţi să-i acordaţi bătrânului indian puteri cu mult peste cele normale, spuse sergentul şovăitor. Dar aveţi dreptate, eu ca funcţionar trebuie să-mi fac datoria, în vreme ce dumneavoastră o să vi-o faceţi pe a dumneavoastră. Deci la revedere, domnilor.

La un fluier al sergentului apărură şase poliţişti ca din pământ care se îmbarcară în barca pe care-o folosisem noi în periplul nostru pe insulă.

— Şi totuşi nu vreţi să veniţi, domnilor, cu noi? Dacă ne însoţiţi nu cred că urmăriţii mai au vreo şansă să ne scape.

— Bine, sunt de acord, strigă după o secundă de gândire Marian. Dar numai până la canalul de dincolo, de unde Gowida a apărut însoţit de crocodilii săi. Acolo vă rog să ne lăsaţi, domnule Hallay!

— Ce vreţi să faceţi acolo, domnilor, întreabă sergentul curios. Doar de acolo începe vegetaţia sălbatică a junglei.

Marian zâmbi doar, în timp ce sergentul continuă:

— Voi merge cu oameni mei până dincolo de bariera de corali. Acolo se mai află două insule. Pe una din ele, probabil că se aţine Tom cu oamenii săi. Poate că-i vom găsi acolo. Urcaţi, domnilor! N-aveam nici un chef să mai petrec vreo noapte în junglă.

Secretul oamenilor mascaţi îl rezolvasem şi aşa. Ca să-i urmărim, nu ne mai atrăgea de loc. Pe Zeul Crocodililor îl cunoscusem deja. Ce să mai facem acolo?

Marian păru să-mi ghicească gândurile, pentru că îmi şopti:

— Robert, vreau să încerc să salvez vieţile câtorva oameni. Vii şi tu cu mine?

Marian voia aşadar să-i salveze pe Tom şi pe oamenii săi, despre care presupunea că vor căuta templul lui Gowida, pentru a-şi duce la capăt răzbunarea. Totuşi nu le vroiam răul, chiar dacă aceştia au încălcat monopolul britanic asupra perlelor, cu noi se purtaseră destul de bine. De aceea am fost de acord să particip şi eu la expediţie. Sărirăm în barcă, urmat de Pongo.

Barca se desprinse de mal. Nu după mult timp golful a fost depăşit. Hallay întreabă, înainte de-a ancora pe micul canal din care odinioară apăruse Gowida.

— Crezi cu adevărat, domnule Farrow, că acum în puterea nopţi vei putea realiza ceva? Aşteaptă până mâine şi-o să-ţi poţi relua cercetările în toată liniştea.

Marian arată spre un bloc de stâncă, care era aşezat la stânga intrări în canalul îngust şi zise:

— Vrem să salvăm câţiva oamenii de la o moarte sigură, domnule Hallay. Vrei să ancorezi puţin acolo lângă stânca aceia? Cred că de-acolo o vom putea lua de-a lungul canalului.

— Cum spui dumneata, domnule Farrow! spuse sergentul. Sigur că o răspundere pentru reuşita misiunii dumitale nu-mi pot lua. Mi-ar părea totuşi rău să vi se întâmple ceva. Crezi cu adevărat în succes!

Barca ajunse la locul indicat şi noi coborârăm. Marian răspunse cu acest cu acest prilej:

— Cred evident că ne veţi lua tot de aici, când vă întoarceţi din acţiunea de patrulare.

Hallay murmură ceva ca pentru sine, barca se desprinse de ţărm de-ndată ce coborârăm din ea. Când se depărta suficient pentru a nu mai putea fi auziţi de sergent am spus:

— Nici eu nu-nţeleg prea bine ce vrei să faci aici, Mariane. Bănuiesc că vrei să cauţi templul lui Gowida, întrucât presupui că Tom cu oameni săi vor fi deja acolo. Dar crezi cu-adevărat că vom putea găsi templul pe bezna asta?

— Nu cred că-i departe de-aici, Robert. Haide, imediat vom da de el.

*

* *

Mergeam chiar pe marginea canalului îngust şi mă minunai de faptul că cărarea nu era năpădită de-o vegetaţie mai abundentă, Mă găsii deodată în faţa unui loc viran unde, la lumina pală a lunii, se vedeau clar imprimate în pământ urme de fiare, cu gheare puternice.

Nu departe de focul ăsta, micuţul canal părea să se sfârşească.

Mirat, îi întrebai pe Marian.

— Nu pare oare de parcă o grămadă de crocodili ar fi fugit pe aici? Şi aici! Uite, urme omeneşti! Ia uită-te ce urme ciudate s-au imprimat în nisip. Să ne luăm după ele, par că toate duc în desişurile din partea stângă.

— Ştii tu ce-nseamnă scurmătura asta, Robert? Uite încă una şi încă una. Aici şi-au tras la mal Tom şi oamenii săi bărcile. Înainte, trebuie să ne grăbim, poate că-i mai putem salva pe nenorociţii aceia.

Îmi veniră-n minte cuvintele lui Gowida. Trebuia să strige de trei ori dacă am fi descoperit templul său. Dacă nu facem asta putem ajunge în pericol. Marian grăbi pasul. Fără voie făcui acelaşi lucru. Aveam şi eu presentimentul că vieţi omeneşti sunt în pericol.

Mergeam deja de vreo cinci minute când înaintea noastră se auzi un ţipăt sfâşietor. Probabil că unii din europeni ajunseră într-o situaţie din care nu mai vedeau nici o cale de scăpare.

— Să sperăm că vom ajunge la timp, mai îmi strigă Marian, grăbindu-se din răsputeri. Făcea acum paşi atât de mari încât chiar lui Pongo îi era greu să-l urmeze, ca să nu mai spun de mine.

Dună ce străbăturăm o bucată scurtă de drum, prietenul meu se opri deodată. Înaintea mea văzui un braţ de apă, străbătut de-un stăvilar de vreo doi metri lungime. Cam la vreo şaizeci de metri în faţa noastră, dar la lumina slabă a razelor de lună puteam prea bine să ne fi înşelat, se ridica o construcţie, un templu mic din marmoră albă, amplasat în umbra unui copac uriaş. Pe acest stăvilar, undeva în mijloc, stăteau oameni. Erau Tom şi camarazii săi. Ei scoaseră strigăte puternice de spaimă şi-acum am înţeles şi de ce. Înaintea şi-n urma lor se urcaseră pe stăvilar crocodili cu boturile căscate, apropiindu-se mereu gata să-şi înşface prada.

Oameni pe care-i cunoscusem pe insulă ca mascaţi erau înconjuraţi din toate părţile de crocodili ce păreau că apar de pretutindeni, iţindu-şi capetele hidoase din apă.

Marian strigă tare şi pătrunzător.

— Gowida, Gowida, Gowida!

Atunci se petrecu ceva uimitor. Crocodilii îşi ridicară ca la comandă capetele. Doi dintre ei, care tocmai voiau să-l înşface pe cel mai îndepărtat om din grup, se traseră vădit intimidaţi înapoi!

Pe treptele micului templu de marmură, apăru silueta bătrânului brahman. Un moment nu se auzi nimic, apoi

răspunse vocea lui Gowida.

— Spuneţi-le oamenilor, vă rog, domnule Farrow, să-şi arunce armele în apă. Atunci îi vor slăbi şi crocodilii. Vor putea să plece pe lângă ei la bărcile cu care au venit. Dacă nu se supun, animalele mele îi vor sfâşia în bucăţi.

Gowida vorbise nemţeşte şi acum traduse vorbele acestuia în englezeşte, adresându-se lui Tom şi oamenilor săi.

Tom, conducătorul bandei, a fost şi de data raţional. Dendată îşi desprinse de la brâu şi le aruncă în apă. Exemplul său a fost urmat şi de ceilalţi camarazi ai săi, fără a rosti o singură vorbă.

Acum se-ndreptau spre noi. Noi îi aşteptam la rândul nostru cu pistoalele pregătite, dar oameni nu se gândeau deloc să ne atace. Erau destul de bucuroşi că scăpaseră de tirania crocodililor. Cu capetele plecate trecură pe lângă noi.

Tom spuse cu o voce stinsă:

— Îţi mulţumesc, domnule Farrow. Îţi datorez viaţa, eu şi oamenii mei. Vom părăsi imediat ţinutul acesta.

— Faceţi-o, spuse pe un ton foarte serios Marian. Eu din parte-mi vă doresc numai bine pentru viitor. Aveţi grijă în golf să nu daţi peste sergentul Hallay care vă urmăreşte cu o trupă de poliţişti.

Tom ştia prea bine de ce. Ne mai mulţumi încăodată şi trecu mai departe cu oamenii săi. Printre ei, se număra şi Jack. Aşadar nu-l trimiseseră în călătorie de afaceri. Făcu o figură foarte plouată când trecu pe lângă Pongo, dar rămase liniştit şi rezervat. Încă nu-i trecuse frica din oase. După ce Tom şi oamenii săi se-ndepărtară, Gowida spuse cu părere de rău în glas:

— Domnule Farrow şi dumneavoastră cu oamenii trebuie să plecaţi! Aţi salvat pe oamenii care m-au batjocorit şi umilit, dar nu-ţi port pică pentru asta. Dar nu pot să mai stau mult de vorbă, credincioşii mei n-ar înţelege aceasta. Puteţi să plecaţi acuma şi încăodată, toate cele bune! De-abia-şi termină de spus ultimele cuvinte, că se şi stârni o larmă grozavă şi bruscă. Sărirăm iute înapoi, pentru că tot lacul păru c-a ajuns într-un tumult deosebit.

Apa făcea spume-n jur, din toate părţile apăreau crocodili care se urcau pe stăvilar. O luarăm la goană înapoi. Respirai mai uşurat după ce-am atins malurile canalului. Mai dură o oră până ce apăru barca sergentului, care ne luă şi pe noi.

— Oamenii pe care-i urmăream mi-au scăpat din păcate, domnule Farrow, spuse Hallay. Cred că i-am văzut, dar erau la o depărtare suficientă pentru a nu-i putea ajunge. N-o pot

spune însă cu siguranţă. Cu barca mea cu vâsle nu puteam fireşte să ajung canurile astea rapide, au luat-o spre larg.

Marian încuviinţă.

— Mulţumesc că ne-aţi luat şi pe noi, domnule Hallay. Când se va lumina de ziuă, fă raportul către guvern. Dar nu cred c-o să mai daţi de Tom şi oameni săi.

*

* *

Noi nu am mai auzit niciodată de Tom şi banda lui, care dorind să se îmbogăţească repede, au luat-o pe căi greşite. În Nawaganar noi n-am stat mult.

Sfârşitul volumului: **ZEUL CROCODILILOR.**

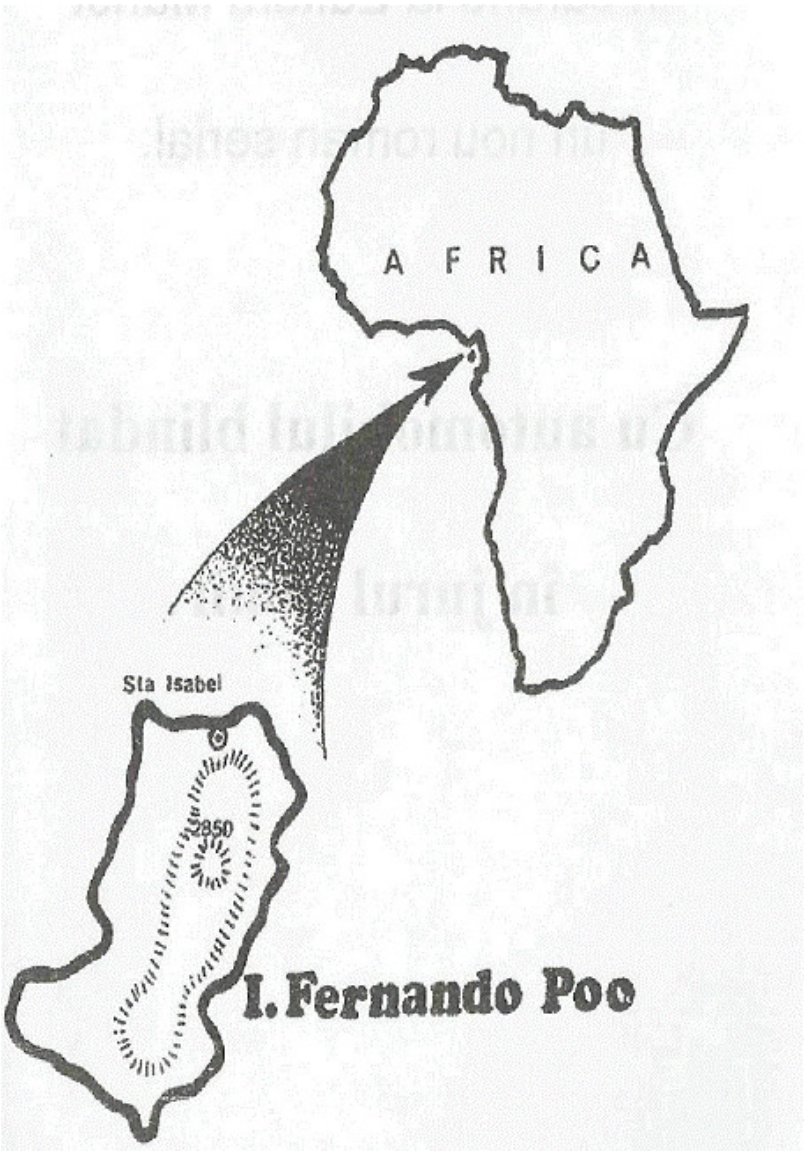

În numărul următor:

ÎN GHEARELE VÂNĂTORILOR DE CAPETE.

In Numărul următor:

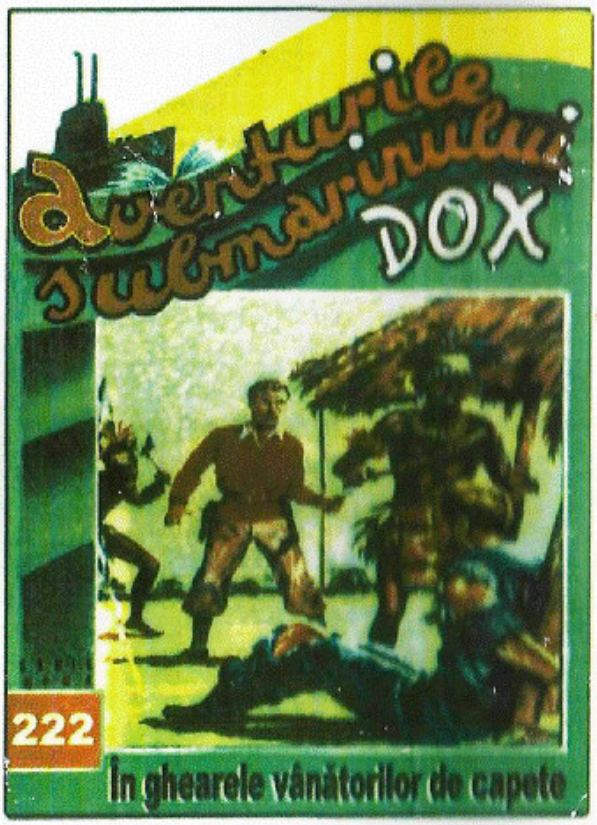

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod 430136, www.marist.ro